číslo **11/2026**
ročník **34**

ZPRAVODAJ
PRAŽSKÉ ARCIDIECÉZE

Synodalita zdola

Rozhovor se Šebestiánem Smrčinou

Uzavírání klauzury v Drastech

Milí čtenáři,

Je synodalita experiment, který se nepovedl? Pokus, který nevyšel? Anebo je všechno trochu jinak? Právě synodalita je hlavním tématem tohoto čísla. Zdá se totiž, že pohledy na ni se dnes ubírají dvěma směry. Podle jedněch synodální cesta skončila ve chvíli, kdy jsme si společně, téměř demokraticky, řekli, co všechno se nám v církvi nelíbí, sepsali to a poslali do Říma. A výsledek? Nic moc se nezměnilo. Synodalita je tedy jen iluze. Druzí naopak věří, že to všechno byl teprve začátek. Že synodalita nekončí odesláním námětů výš, ale že teprve teď se ukáže, zda ji dokážeme skutečně žít. Jak jsme na tom v pražské arcidiecézi? Co se změnilo, co se daří a co zatím zůstává jen na papíře? Právě to jsme se rozhodli v tomto čísle prozkoumat.

Něco nového začíná, něco jiného se uzavírá. A někdy je obojí důvodem k radosti. V Hájku se otevírají dveře nejen poutníkům, ale též františkánům, kteří se sem vracejí. Jaké mají s tímto místem plány? Naopak u karmelitek v Drastech se dveře klauzury po letech usilovné práce konečně zavírají. Sestry se tak mohou s úlevou vrátit k tomu, co je jejich původním posláním – k životu v tichu a modlitbě.

A možná právě trochu ticha potřebujeme občas všichni. Abychom vedle všech debat, otázek a pochybností dokázali také naslouchat. Jeden druhému, sami sobě i Bohu. A třeba pak zjistíme, že se toho mění víc, než se na první pohled zdá.

Přeji vám krásný podzim, chvíle klidu a příjemné čtení!

Běla Svobodová

Jít trpělivě kupředu

Synodální proces i v naší arcidiecézi pomalými krůčky pokračuje. Díky všem, kteří se na něm podílejí a s trpělivostí zvou další sestry a bratry, aby se zapojili do společného hledání, jak přesvědčivě a autenticky vyzařovat Světlo a Naději evangelia. Nelze očekávat v krátkém čase vyřešení všech otazníků a nových podnětů na cestě vpřed a naproti živému Pánu. Je příhodné nepodléhat velikým vizím a plánům, ale dobře zanalyzovat současný stav ve farnostech a různých společenstvích. To vyžaduje pokoru a sepjaté ruce – předpoklad vyjít správným směrem. Společné hledání odpovědí a užitečných a věcných rozhodnutí vylučuje rivalitu, pokušení mít navrch před ostatními, potlačení odlišností náhledů, spokojenost s dosud zaběhlými způsoby, uzavřenost do vlastních představ a postupů myšlení. Náročná výzva. Její přijetí může přinést dobré plody a posunout život a svědectví církevního společenství na vyšší duchovní úroveň.

Tento proces je pozváním, abychom se nespokojili s častým jevem, kdy část věřících při vší poctivosti ve víře očekává od církve, že bude svátostně obsloužena a co je nadto se jí nedotýká. Jen společnými silami a spoluvytvářením živých, nezištných vztahů ochotných podílet se na společném díle otevřeme dveře k budoucnosti, kdy církev nebude jen přežívat, ale bude duchovně inspirující součástí naší společnosti.

Václav Malý

Obsah

3 Ze života arcidiecéze
5 Na kající pouť dorazila tisícovka věřících
6 o. Šebestián: Pán Bůh si to nějak zařídí
8 Po letech budování nastává čas ztišení
10 Synodalita je návrat ke kořenům
12 Synodalita a liturgie
13 Od naslouchání k proměně církve
14 Synodální metoda jako prostor bezpečí a důvěry
15 Jak funguje synodální skupinka ve vaší farnosti?
16 Příběh barokního manažera
17 Charita
18 Svatováclavská pouť
19 Diáře biskupů
20 Programy
23 Knižní novinky
24 Fotostrana

Tiráž: Zpravodaj pražské arcidiecéze.
Uzávěrka příštího čísla je 13. listopadu 2026.
Vydává Arcibiskupství pražské,
Hradčanské nám. 16, 119 02 Praha 1
www.apha.cz, e-mail: zpravodaj@apha.cz

Obsah připravuje, rozšiřuje a objednávky přijímá
Oddělení komunikace, Hradčanské nám. 56/16, 119 02 Praha 1.
Náměty a připomínky zasílejte na e-mail: zpravodaj@apha.cz
a bela.svobodova@apha.cz. Texty jsou redakčně upraveny.

Foto na titulní straně: Martin Myslivec, Člověk a víra
Sazba: Grafika Vodička & Dezortová
Tiskne: TISKÁRNY B.N.B., spol. s r.o.
Vychází 11x do roka.
Registrace: MK ČR E 13802; ISSN 2570-8156.
Dobrovolný příspěvek za jeden výtisk 20 Kč, ideálně na číslo účtu 45301130/2700, variabilní symbol 7, do poznámky uveďte prosíme slovo Zpravodaj. Předplatné tištěného vydání si můžete objednat na adrese: zpravodaj@apha.cz.

Nová kněžská rada

Kněžská rada se sešla poprvé v novém složení 8. října 2026. Řešila, jak dál rozvíjet život arcidiecéze, jak posilovat vztahy s věřícími, mezi kněžími i vedením diecéze. Pro efektivnější práci vzniknou menší tematické skupiny. Věnovat se budou například lidské formaci, synodálnímu procesu, uspořádání diecéze, službě jáhnů, pastoraci mládeže nebo duchovní i lidské péči o kněze.

ČLENOVÉ KNĚŽSKÉ RADY:

Ex offo:

Zdenek Wasserbauer, Josef Ptáček, Jan Kotas, Libor Bulín, Jan Mráz, Josef Pecinovský, Radek Tichý

Jmenovaní arcibiskupem pražským:

Milan Hanuš, Martin Janata, Matěj Jirsa, Peter Kováč, Pavel Pola, OCD, Edward Walczyk, Timotej Maria Pavel Vácha, O.Praem. (jako zástupce řeholníků)

Zvolení kněžími:

Vít Uher, Radim Cigánek, Michael Špilar, František Čech, Marek Miškovský, Michal Němeček, Benedikt Hudema, Vladimír Kelnar, Miroslav Auxt, Jan Houkal

Arcidiecézní setkání mladých

Srdečně zveme na Arcidiecézní setkání mladých 2026, které se uskuteční 21. listopadu 2026 v Salesiánském středisku mládeže v Kobylisích.

Setkání je určeno všem mladým ve věku cca 12–24 let.

Máme touhu se propojit napříč arcidiecézí a být si vzájemným povzbuzením, poznat, čím žijeme, jaké otázky řešíme, společně hledat odpovědi a spolu se modlit jako jedna církev. Přijeď a vezmi s sebou své kamarády ze společenství a farností!

Přihlašování je možné na www.adcm.cz. Těšíme se na tebe!

Noví členové ekonomické rady

Michael Heres

Advokát a odborník na správu historických i jiných nemovitostí. Sám pečuje o zámek Niměřice.

Vojtěch Láska

Advokát a zakládající partner advokátní kanceláře KLB Legal, specialista na finanční a obchodní právo a investiční fondy. Působil také na Ministerstvu financí, v mezinárodní kanceláři Clifford Chance a ve skupině WOOD & Co. Je farníkem v Praze na Barrandově.

Marek Ševčík

Vystudoval marketing na VŠE v Praze. Od roku 2006 pracuje v koncernu Danone, rozvíjí značky na mezinárodních trzích. V současnosti je ředitelem specializované výživy pro ČR a Slovensko.

Noc venku v Berouně upozorní na život lidí bez domova

Jaké je strávit noc venku, bez střechy nad hlavou? To si mohou vyzkoušet návštěvníci tradiční akce **Noc venku**, kterou v Berouně pořádá Charita Beroun. Jejím cílem je upozornit na situaci lidí bez domova a vyjádřit jim solidaritu.

Akce si zachovává svůj původní smysl: vedle kulturního programu a setkávání nabídne také konkrétní pomoc lidem v nouzi, například prostřednictvím sbírky potravin a oblečení.

Letošní Noc venku se koná **19. listopadu od 18 hodin v Klubu Kotelna v Berouně.** Přijďte podpořit dobrou věc a připomenout si, že domov není samozřejmostí.

Okénko PMD

Děkujeme za možnost zapojit se 3. října do programu **Františkánského festivalu.** Po celý den bylo možné projít **misionářskou hrou pro děti i jejich doprovod.** Při ní se seznámili se životem dvou minoritských misionářů Zbigniewa Strzałkowského a Michała Tomaszka. Narodili se v Polsku a byli zabiti v roce 1991 na misii v Peru. Cesta vedla po stanovištích, kde se střídaly výtvarné, pracovní i badatelské činnosti a vzájemná spolupráce. Na závěr se účastníci potkali s Pauline Jaricot, která stojí za založením Papežských misijních děl, a položili na mapu světa před kaplí svou modlitbu za misie, ti menší ji nakreslili. Po úspěšném absolvování čekal na každého malý balíček. Celkem hrou prošlo skoro 60 dětí s dalším doprovodem. Mimo hru se mohli dospělí občerstvit **misijní kávou a díky jejich příspěvkům putuje na projekt 3 401 Kč.**

Misijní sirky, které se objevují v kostelích na Misijní neděli, **inspirují k pomoci** i mimo kostel. O tematické nálepky totiž stojí **sběratelé filumenisté** a zvou mě jako hosta na svá setkání. Z jejich příspěvků putuje na konto PMD 1 310 Kč.

Velké díky patří také **Akademii pro seniory v Pastoračním středisku AP**, při našem setkání o spiritualitě třetího věku, současně vybrali na konto PMD 7 400Kč.

Sestra Angelika,
arcidiecézní ředitelka PMD

Listopadový Nezbeda a Cvrček

V listopadovém výtisku Nezbedy mladí čtenáři naleznou rozhovor s biskupem Palem Konzbulem Člověk by měl být trochu nezbeda, novou rubriku rozhovorů Svatí tváří v tvář, první reportáž Listy z misie studenta Jakuba Melichara, který od září působí v salesiánské misii v Indii, povídku Tři kluci od Sehradu, zajímavost ze světa sportu Běžkyně o pozoruhodných výkonech Marie Loreny Ramírez, dvaadvacetileté mexické pastevkyně ovcí, další díl komiksu Anička, který vypráví o životním osudu Aničky Zelíkové, dívky, jež obětovala svůj mladý život za nenarozené děti. Vše doplňují tradiční rubriky Humor, Vlčí doupě, Černý křižák, Správná čtyřka, Převratné objevy, Stezka Českem a Pro bystré hlavy.

Listopadový Cvrček učí malé čtenáře děkovat za to, co nám jde, baví nás a působí nám radost.

Rádi zašleme na požádání zdarma ukázkové výtisky.

Bližší informace: casopisnezbeda.cz

Na kající pouť vyrazila tisícovka věřících

Na kající pouť pozval věřící arcibiskup Stanislav ve svém zářijovém pastýřském listu. Cílem bylo jako společenství prosit Boha o milosrdenství a odpuštění hříchů spáchaných na církevní půdě. Na pouť přijeli kněží, řeholníci, bohoslovci, farníci, rodiče s dětmi, mladí, senioři, nebo zaměstnanci pražského arcibiskupství. Společně absolvovali téměř šestikilometrovou pěší cestu z Hostivice do Hájku u Prahy.

Foto: Jakub Šerých, Člověk a Víra

Kající pouť začala v kostele svatého Jakuba v Hostivici, kam se ani všichni poutníci nevešli. Kromě zpěvu a čtení z písma promluvil františkán Šebestián Smrčina, který zdůraznil smysl pokání, které lidi očišťuje od hříchu a přibližuje ke Kristu. Dělat pokání je podle něj pokojná, úlevná, radostná událost.

Poté se věřící vydali na pěší cestu do Hájku, která měla být symbolem rozhodnutí rozejít se s hříchem a následovat Krista. Během pouti se konala tři krátká zastavení, při kterých společenství prosilo za jednotlivé skupiny v arcidiecézi – za pracovníky kurie, za pracovníky škol a charit a za pracovníky ve farnostech. Pouť vyvrcholila mší svatou v areálu poutního místa Hájek.

Podle arcibiskupa Stanislava pouť splnila svůj účel. Poutníky podle něj spojila ochota začít znovu a lépe a vyslovil přání, že by se pouť mohla konat pravidelně.

Jitka Vrbová

„Nebereme na sebe osobní vinu za skutky, které spáchal někdo jiný. Vina je osobní a odpovědnost musí být pojmenována tam, kam patří. Ale bolest způsobená hříchem nikdy nezůstává pouze soukromou věcí. Zraňuje vztahy, důvěru, společenství, celé Kristovo tělo. A proto můžeme společně nést její následky, prosit za uzdravení těch, kteří byli zraněni, přinášet zadostiučinění a také se ptát: Co se má změnit v nás?

Proto vás prosím: pomozme si navzájem, aby naše církev nebyla společenstvím strachu, sebeobrany a mlčení. Ať je společenstvím lidí, kteří se nebojí pravdy, protože vědí, že mají Otce. Ať je místem, kde bolest jednoho údu bolí celé tělo, kde se slabším dostává větší péče a kde moc znamená především službu.

(...)

Také my máme být vyslanci smíření. Ne tím, že budeme říkat druhým, aby se smířili, ale tím, že začneme u sebe: ve svých vztazích, ve způsobu, jak zacházíme s mocí, s majetkem, s důvěrou i se slabostí druhého člověka.

A tak dnešní pouť touto mší nekončí. Teprve začíná její nejtěžší část: návrat domů a cesta všedním dnem.

(z kázání arcibiskupa Stanislava)

„Přišlo mi skvělé, kolik lidí vidí jako důležité se společně za stav církve a její problémy a pohoršení zástupně modlit. A co mě asi nejvíc zaujalo, že to bylo napříč nejen generacemi, ale i tím, jak kdo vidí způsob života církve. Bylo to společenství lidí, kteří spolu navzájem v mnohém nesouhlasí a jinak by se ani neměli ochotu setkat.“

(Angelika Pintířová, řádová sestra)

Foto: Anička Guthrie, Člověk a Víra

„Kající pouť je krásná věc a byla jsem moc vděčná za možnost se přidat. Jedním z pilířů křesťanského života, který nám Ježíš přenechal, je komunita a nedokážu popsat slovy pocit toho být součástí celku, který se vydává na společnou cestu nesoucí buď bolest vlastní či cizí. Všichni máme jeden cíl – v životě je to nebe a jen s podporou sebe navzájem toho můžeme docílit. Modlitbou musíme posilnit naše faráře, arcibiskupa, bohoslovce, řeholníky, zaměstnance arcibiskupství a každou farnost. Také mě osobně posílilo vidět, kolik lidí přišlo! Bůh ukazuje jak proti mocím zla a rozporu vždy vítězí. Po cestě jsme se modlili růžence, zpívali žalmy, zpovídali, šli v tichosti, ale také pozdravovali známé tváře. Je krásné, když jsou lidé stejné diecéze propojení a vskutku jsem si připomínala sv. Františka po celý den. Pouť mi dala sílu a hlavně naději v budoucnost.“

(Adina, studentka)

Pán Bůh si to nějak zařídí

František Šebestián Pavel Smrčina se v září s dalšími dvěma bratry přestěhoval do kláštera v Hájku, kde společně zakládají novou komunitu. Chtějí tu nabídnout prostor pro ticho, modlitbu a duchovní obnovu. Jaké je vracet život místu s pohnutou historií? Jak se dostal k pomoci lidem bez domova? A jak se stalo, že jeho spontánní videa na YouTube dnes sledují tisíce lidí?

Do Hájku jste se přestěhoval teprve před nedávnem, tak jak si zvykáte a jak se vám tu bydlí?

V Hájku se mi zvyká moc hezky. Je to krásné prostředí, jsem rád, že jsem po dlouhé době zase mimo město. Máme kolem krásnou přírodu a je tu ticho…tedy kromě letiště.

Ale to zvykání se týká i soužití s novými bratry. To si lidé někdy neuvědomují, že my neměníme jen bydliště a pracovní prostředí, ale také rodinu. Jsme sice jedna velká františkánská rodina, ale když se v šedesáti přestěhuju a začnu žít se dvěma jinými chlapy, které jsem si nevybral, mívá to svá úskalí. Každý už máme své vybudované zvyky a rituály… Ale z naší současné komunity mám radost.

Dnes se často mluví o tom, že bratří ubývá a některé komunity zanikají. Co vás vedlo k založení nové komunity?

Nebyl to žádný promyšlený plán. Vzniklo to až na květnové kapitule. Založení nové komunity vypadá jako zdánlivě nelogický krok. Ale my cítíme, že nás k tomu Pán Bůh zve. Když společně rozpoznáme takové pozvání, nemusíme mít všechny jistoty ani dostatečné počty. Prostě vykročíme, a důvěřujeme, že to má smysl. Abraham také musel opustit svůj domov a vydat se do země, kterou mu Bůh teprve ukáže. I my vykračujeme směrem, kterým cítíme Boží pozvání, a necháváme se překvapit, co z toho vzejde.

Jaké je to pro vás znovu zabydlovat místo s tak pohnutou historií?

Křesťanská tradice se na místa bolesti nedívá jen jako na temná a těžká místa, ale také jako na místa hrdinství a oběti. Internaci kněží v Hájku vnímám jako něco, co tomu místu dalo zvláštní milost. Byla tam řada kvalitních lidí, kteří prožívali těžké věci, modlili se a statečně je snášeli. Věřím, že jejich postoj to místo posvětil. Hájek tak nese pečeť hrdinství a určitého mučednictví.

Pobyt ruských vojáků klášter naopak velmi poničil. Ale někdy právě Pán Bůh volí to, co je ubohé, aby na tom ukázal svou moc. I tuhle zátěž proto vnímáme jako zoranou půdu, připravenou na zasévání a žeň.

Jste v Hájku teprve krátce, ale už máte asi představu, co byste tu chtěli lidem nabídnout. Co by podle vás mohli v klášteře najít?

Nechceme suplovat běžnou pastoraci ani vytvářet novou farnost, která by přetahovala lidi z okolí. Po roce 1989 jsme vložili skoro všechny síly do pastorace, protože diecéze potřebovaly pomoc. Postupně jsme ale začali cítit, že františkánskou identitu nemůžeme dlouhodobě udržet, pokud budeme jen faráři v hnědých hábitech. Potřebujeme alespoň jednu komunitu, kde to bude jinak. Říkám tomu spirituální pud sebezáchovy. A právě tím místem má být Hájek.

Chceme nabídnout především místo klidu, ticha a přijetí. Nechceme soupeřit s okolím v tom, kdo uspořádá víc akcí. Chceme sami žít tak, jak máme, a být tím, čím máme být.

V církvi někdy vidím jeden bolavý problém. Lidé, kteří v ní slouží, ať už kněží, nebo laici, se mohou postupně dostat do situace, kdy se jejich služba změní v pouhou roli. Někdo učí náboženství, někdo organizuje akce, někdo se stará o další věci. Dělá to, protože je to potřeba a protože je to dobré. Jenže samotná služba ještě není duchovní život. Člověku se pak může stát, že místo živého vztahu s Bohem má především své povinnosti. Vnitřní zásobárna se postupně vyčerpá a přichází vyhoření.

Proto bychom rádi nabízeli možnost znovu načerpat, nadechnout se a obnovit vnitřní sílu. Důležitá je pro nás adorace a ticho. Samozřejmě chceme být k dispozici i pro zpověď nebo osobní rozhovor.

Jak by to mělo prakticky vypadat?

Když někdo přijde a řekne: „Chtěl bych tady strávit tři čtyři dny," tak mu řekneme: „Tak pojď, zapoj se." My se modlíme, tak se pojď modlit s námi. Pracujeme, tak jestli chceš, pojď pracovat s námi. Nejde nám o to vytvářet program, při kterém se budeme věnovat jen návštěvníkovi. Chceme člověka vtáhnout do našeho způsobu života.

V Moravské Třebové jste pomáhal lidem bez domova a nabízeli jste jim také práci a bydlení. Jak to celé začalo?

Byl tam velký klášter, ve kterém nás bydlelo jen pár bratří, takže většina objektu nebyla využitá. Lidé bez domova chodívali zvonit na fary a do klášterů. Cítil jsem, že nestačí dát jim svačinu u dveří. Je potřeba se na ně usmát a promluvit s nimi. A viděl jsem, že máme prostor, kde se dá alespoň přespat.

Takže to začalo zcela spontánně. Jednou zazvonil člověk, který neměl kde spát a venku byla zima. Řekl jsem mu: „Tak pojď, tady máš matraci a tady se můžeš vysprchovat." Pak přišli další a další, až jsme najednou měli v baráku čtyřicet lidí. Nebyl to žádný plán. Byla to prostě reakce na situaci.

Jak na to reagovali ostatní bratři?

Ze začátku byli dost nervózní. Báli se, že nám to tam někdo zničí, vykradou nás nebo vypálí. Podobné předsudky měli i někteří farníci: nechtěli, aby jim tito lidé chodili do kostela, protože smrdí.

Foto: Anička Guthrie, Člověk a Víra

Postupně se to ale měnilo. Když u nás někdo bydlel třeba půl roku, ostatní ho poznali blíž a zjistili, že za sebou má svůj příběh a že je to člověk jako každý jiný, se svými problémy i povahou. Najednou už to nebyli nějací cizí lidé bez domova, ale konkrétní lidé, se kterými jsme sdíleli každodenní život.

Může se něco z této zkušenosti přenést i do Hájku?

Někteří bratři mi říkali: „Šebo, hlavně z toho neudělej druhou Třebovou. To nechceme!" (smích) Znají mě a vědí, že mám tendenci být v těchto věcech vstřícnější.

Ale Hájek má být o něčem jiném. Chceme se zaměřit víc na spiritualitu, na hlubší duchovní cestu a na to, co znamená být františkánem. Zároveň ale člověk nemůže

> JDEME SMĚREM, KTERÝM CÍTÍME BOŽÍ POZVÁNÍ, A NECHÁVÁME SE PŘEKVAPIT

udělat tlustou čáru za tím, co celý život prožil. Ty zkušenosti v něm zůstávají. Třeba nabídnu práci kamarádům, kterým by druzí tu příležitost z obav nedali. Vím, že jim to pomůže. A říkám si: Vím, že mě neokradou. A kdyby jo, no tak co (smích).

Nemohu se nezeptat ani na váš úspěšný YouTube kanál. Původně vznikl pro farníky, se kterými jste se loučil, dnes má přes patnáct tisíc odběratelů. To je na kanál věnovaný víře pozoruhodné číslo. Navíc natáčíte každý den. Není to časově náročné?

Právě že není. A na tom bych ukázal tu františkánskost. Vůbec jsem neměl v úmyslu zakládat YouTube kanál. Lidé kolem mě měli nějaký požadavek, já jsem se tomu trochu bránil, ale nakonec jsme to nějak spustili. Vůbec by mě nenapadlo, že se z toho vyvine něco takového. Ono si to ale samo našlo cestu.

Lidé se mě také ptají, jestli mám studio nebo kdo mi videa stříhá. Ale já nic nestříhám, točím na čisto.

A témata si předem připravujete?

To já moc neumím. Vždycky se to za den nějak posbírá, o čem jsem přemýšlel, co jsem rozjímal nebo s kým jsem se bavil. Nemám předem připravená témata, která bych si nějak uspořádal. Někdy je to na těch videích taky vidět – začnu mluvit o něčem a skončím u něčeho úplně jiného. Není v tom žádná velká intelektuální náročnost. Prostě říkám, co žiju.

Všechna videa natáčím ráno. Vstanu, osprchuju se, natočím video a pak jdu do kaple. Zabere mi to tak čtvrthodinku. Takže jsem youtuberem dvacet minut denně. Pak už to jde úplně mimo mě. Lidé si někdy myslí, že tím žiju, ale já tím žiju jen ráno, než jdu do kaple.

A nemáte obavu, že se vám díky YouTube začne měnit i život v Hájku? Že za vámi budou chodit lidé, kteří vás znají z videí, a budou vás chtít osobně poznat?

Já to příliš neřeším. Komentáře nečtu, mám kamaráda, který je sleduje, a řekl jsem mu, že kdyby se tam objevilo něco, na co bych opravdu měl reagovat, ať mi dá vědět. Nechci se stát otrokem sociálních sítí. Nemám ani Facebook.

Lidé si mě ale stejně najdou, třeba přes e-mail nebo telefon. Píšou mi, že mě sledují, že mají nějaký problém a chtěli by se na něco zeptat. Někteří mi také vyprávějí, jaký pozitivní dopad měla videa na jejich život. Několik lidí se díky tomu obrátilo. To mě někdy až překvapuje a mám z toho velký respekt. Říkám si: Vždyť já tady něco blábolím, a přitom si mě poslechnou tisíce lidí. Který farář má na kázání pět tisíc posluchačů?

Takže si uvědomuju si, že to může mít velký dopad, ale nechci tomu úplně podlehnout. Nechci žít ve strachu, ani pod tíhou odpovědnosti za každé slovo. Říkám: „Pane Bože, jestli to chceš, tak si to vem. A až to nebudeš chtít, tak to stopnem."

Běla Svobodová

Podpořte opravy kláštera v Hájku

Historický klášter potřebuje mnoho dalších oprav, aby mohl sloužit nové františkánské komunitě i všem, kdo sem přicházejí za tichem a modlitbou.

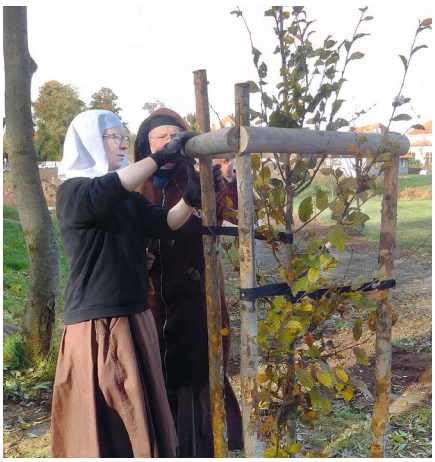
Děkujeme za každý příspěvek a vaši podporu!

Č. účtu: 51-110200257/0100

Po letech budování nastává čas ztišení

„Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení…“ (Ž 121)

Letos 28. listopadu – symbolicky v den, kdy před 34 lety uzavíral papežskou klauzuru v našem hradčanském kláštеře kardinál Miloslav Vlk – budeme po letech budování klášterního areálu v Drastech opět uzavírat naši klauzuru.

Je to završení dlouhého, mimořádného putování naší komunity, za nímž se vyplatí trochu ohlédnout.

Jak jsme se ocitly v Drastech

Pozemek pro náš nový klášter jsme hledaly dlouhých 11 let, poté, co roku 2005 padlo první závazné rozhodnutí se přestěhovat. Malý venkovní prostor a zvyšující se hluk z okolí v našem bývalém domově velmi ztěžovaly kvalitní kontemplativní život. Povzbudilo nás, že k přestěhování ze středu města na jeho periferii se ve světě rozhodlo vícero karmelitánských klášterů.

Navštívily jsme desítky pozemků. Několikrát to již vypadalo, že jsme náš „vysněný pozemek“ našly, ale vždy se pak objevily nějaké nepřekonatelné překážky. Až na začátku roku 2016 nám nabídl děkan Vyšehradské kapituly, pozdější plzeňský biskup Tomáš Holub, jeden ze statků na Praze-východ, který kapitula dostala v poslední fázi církevních restitucí. V únoru se byla celá naše komunita, spolu s našimi architekty, na pozemek podívat. Láska na první pohled to nebyla… Rozpadlé budovy, se kterými se desítky let nic nedělalo; zarostlý, neudržovaný pozemek; skládky pneumatik, automobilových dílů a plastů – to nebyl příliš vábný pohled. Líbila se nám však dobrá dostupnost do Prahy, členitost a velikost pozemku, příroda, ticho, možnost zkombinovat staré budovy s novou architekturou…

Celé další dva roky jsme se věnovaly vypracování smluv o prodeji našeho původního kláštera, koupi pozemku v Drastech a architektonické studii, jak by areál mohl vypadat. Jedním z „rozlišovacích znamení“, že do celého procesu máme jít, pro nás bylo, že se neobjeví žádné nepřekonatelné překážky a Pán bude stále „otevírat další dveře“. A to se u tohoto pozemku, přes velkou obtížnost zmíněných kroků, stalo. Vnímaly jsme to jako znamení, že nastal náš „kairos“ – čas, kdy nás Pán vyzývá, abychom vyšly, a kdy jsme to s jeho pomocí schopné zvládnout.

Z klauzury do běžného světa

Rozhodly jsme se také, že chceme být přítomné při stavbě. Osvědčilo se to našim sestrám v Dačicích a doporučovali nám to sestry i bratři z trapistických komunit, kteří zde v Čechách zakládali. Chtěly jsme si k místu, kde budeme žít, vybudovat vztah, zakořenit zde, seznámit se s místními podmínkami. Také jsme si uvědomovaly, že na obnovu nebudeme mít dostatek financí, a chtěly jsme, pokud to bude možné, udělat co nejvíce prací svépomocí. Tak jsme v roce 2018 požádaly generálního představeného o dispenz od papežské klauzury a po dva roky, během kterých jsme ještě žily v Praze, jsme jezdily do Drastů na brigády.

Naše představy, co všechno nás čeká, byly mlhavé. Snažily jsme se prostě jít krok za krokem. Obnovení řidičského průkazu některých sester, postupné organizování brigád, učení se technickým dovednostem – práci se sekačkou, křovinořezem, motorovou pilou, později bobcatem, traktorem a nakladačem… Vyřizování spousty mailů, jednání s archi-

tekty, památkáři, úřady, stavební firmou, stavebním dozorem, brigádníky… Shánění finančních prostředků, komunikace s médii… Jsem nesmírně vděčná své komunitě sester za to, že jsme s otevřeností srdce přijaly tuto výzvu k „vyjití“ – z našeho roky zavedeného řádu a zvyklostí, z naší komfortní a bezpečné zóny. I když jsme poměrně malá komunita, vždy se našel někdo, kdo byl ochoten se nějakého úkolu zhostit, něco se naučit, o něco se postarat…

Co nám toto období přineslo

V tomto období jsme si musely klást otázku, v čem spočívá nejhlubší identita bosé karmelitky – když nemůže žít v klauzuře a trávit mnoho hodin v kapli. Měly jsme v tom příklad: vždyť ani naše sestry, které musely za totality opustit svůj klášter a pracovat v továrnách, nepřestaly být pravými dcerami sv. Terezie…

Musely jsme si také hlídat své hranice, abychom tu velkou pracovní i komunikační zátěž zvládly a abychom v průběhu let nevyhořely. Nebylo to pro nás něco zcela nového: i v Praze jsme se musely starat o památkově chráněný klášter, který vyžadoval údržbu a opravy, setkávat se s mnoha lidmi a zařizovat různé právní i ekonomické záležitosti. Rozdíl byl v množství, intenzitě a velikosti díla.

Přestala nás „chránit“ papežská klauzura, což byla výzva i obdarování: přeci jen jsme si musely někdy „uhájit“ chvíle samoty a ztišení, ale zároveň jsme byly velmi vděčné za množství osobních kontaktů, které mezi námi a lidmi zvenčí za ta léta vznikly.

Vnímaly jsme i určitou „zvědavost“ mnohých, kteří přišli na brigády nebo se s námi poprvé setkali: často přicházeli s představou nemluvných, tajuplných sester a po většině odcházeli, jak jsme se často dozvídaly, s úplně jiným pohledem – že jsme normální ženy, které se rády zasmějí a mají mezi sebou hezké vztahy…

Drasty jako nový domov

Drasty se postupně staly naším novým domovem. I když zde žijeme na periferii, zdá se nám, že jsme v kontaktu lidmi a jejich potřebami daleko konkrétněji, než tomu bylo v uzavřeném klášteře v Praze. Tam byl kostel otevřen jen během bohoslužby, v klášteře jsme měly jen jeden pokoj pro hosty. Kostel v Drastech je otevřený celý den a chodí se do něj modlit či ztišit nejen návštěvníci domu pro hosty, ale i obyvatelé z okolí nebo projíždějící cyklisté. Vytvořily jsme hezké vztahy s místní farností Odolena Voda. Mnoho lidí sem přijíždí setkat se a pomodlit u neporušeného těla matky Elekty a vypadá to, že by se Drasty mohly jednou stát malým poutním areálem.

Zavíráme…

Uplynulé roky každou z nás i naši komunitu proměnily. Na návrat k našemu obvyklému způsobu života se všechny těšíme, ale vnímáme, že to, co jsme během stavby prožily, si poneseme s sebou. Nebude to jen větší fyzická zručnost a stavební zkušenosti, ale též zkušenost duchovní. V celém procesu stavby jsme si uvědomovaly, o kolik důležitější, než viditelné budování je to, že v Drastech vznikla stavba duchovní – postavená z modliteb, skutků lásky, obětavosti a solidarity mnohých. Jsme velmi vděčné Bohu i mnoha lidem, s jejichž přispěním mohlo toto dílo vzniknout.

V Drastech naše komunita nalezla nový domov, nové povolání k životu… Věříme, že toto volání k životu v plnosti budou zakoušet i mnozí, kteří náš areál navštíví. Za to se chceme v klauzuře modlit.

Sr. Milada, Karmel Drasty

Synodalita je návrat ke kořenům

Synodalita není nový způsob, jak demokratizovat církev, ale návrat k něčemu, co k jejímu životu patří od začátku. Co se za pět let synodálního procesu skutečně změnilo? A co jsme při naslouchání zjistili o českých katolících? O tom, proč je důležité naslouchat laikům i kněžím, jakou roli mají v církvi ženy a kde zůstává rozhodovací pravomoc biskupa, hovoří Hana Pohořalá, členka národního synodálního týmu.

Synodální proces začal v roce 2021. Od té doby se o synodalitě v církvi často mluví. Co se za těch pět let skutečně změnilo?

Synodalita především přinesla větší vědomí toho, že církev nejsou jen biskupové, kněží a další představitelé. My laici máme někdy v hlavě zjednodušené schéma: církev = hierarchie. Synodální proces nám připomněl, že církví jsem já, ty a každý další pokřtěný.

Křtem naše členství v církvi nekončí, ale začíná naše vlastní poslání. Hlásat Krista máme všichni stejně důležité, i když každý zastává jinou úlohu.

Synodalita se samozřejmě nedostala ke všem. Samotné slovo je pro mnoho lidí nesrozumitelné a objevila se kolem něj řada mylných představ – od demokratizace církve až po představu zásadního převratu. Tyto nálepky někdy zakryly to podstatné.

Přesto vidíme i konkrétní výsledky. Každá diecéze už má svůj synodální tým, v plzeňské diecézi vznikla diecézní synoda, jejíž podněty se postupně promítají do života diecéze. V olomoucké arcidiecézi zase probíhá projekt Propojeni, který se zabývá budoucností církve i s ohledem na demografický vývoj a očekávaný úbytek kněží.

> LIDÉ HLEDAJÍ BOHA, ODPOVĚDI A NADĚJI – A MY SE MUSÍME PTÁT, ZDA K NIM NAŠE ÚSILÍ SKUTEČNĚ VEDE.

Synodalita nám pomohla zaměřit se na tři věci: společenství, spoluzodpovědnost a evangelní, misijní poslání. Nejde jen o to, jak má církev fungovat uvnitř, ale především o to, aby přinášela Krista a evangelium. Společné naslouchání a rozlišování se přitom mají stát běžným stylem jejího života.

Jsi členkou národního synodálního týmu a byla jsi také na zahájení Synody o synodalitě v Římě. Co jste při naslouchání zjistili o českých katolících? Jaká témata nejvíc rezonovala?

V první fázi, kdy jsme se ptali, v jakém stavu jako církev jsme, se výrazně ukázalo oddálení, někdy až rozdělení mezi hierarchií a laiky.

Objevoval se obraz katolíka, který přijde do kostela pro svátosti a zase odejde, ale jeho víra příliš neovlivňuje jeho každodenní život a nezapojuje se do života farnosti. Slyšeli jsme také o případech, kdy chtěl být laik aktivní, ale kněz jeho iniciativu nepřijal. To jsou dva extrémy, mezi nimiž je ovšem mnoho dobrého.

Tam, kde farnost žije a kněz podporuje aktivitu laiků, se daří oslovovat i mladší generaci. Fungují společenství, tábory, farní dovolené a další aktivity. Je vidět, že hlad po žité křesťanské víře je velký.

Dalším tématem, které zaznívalo i v jiných zemích, byla role žen v církvi. Někdy máme zbytečně velký strach svěřit jim větší zodpovědnost. Nejde přitom jen o rovnost: ženský pohled a zkušenost jsou pro církev darem, který zatím ne vždy dostatečně využíváme. V pražské arcidiecézi máme například první ženu ve funkci kancléřky a ukazuje se, že to dobře funguje.

Zaznívalo také volání po větší transparentnosti a zodpovědném hospodaření. S tím souvisí i přetížení kněží, kteří vedle duchovní služby řeší ekonomiku, opravy a další praktické záležitosti. Někdy jim chybí podpora, sdílení, doprovázení nebo supervize, a zažívají proto osamocení.

Zaujalo mě, že pocit okraje se v nějaké podobě týká téměř všech skupin. Laici mají pocit, že pro ně není dost prostoru, kněží zase zažívají tlak, kritiku a množství požadavků.

Jak se s těmito podněty dál pracovalo?

Je třeba říct, že popisuji spíš kritičtější pohled, který samozřejmě nesdílejí všichni. Ukazuje ale na oblasti, kterým je potřeba věnovat pozornost.

V letech 2023 a 2024 následovala fáze rozlišování, do níž vstoupily podněty z místních církví. Za doprovodu mše svaté, modlitby a ztišení se hledalo, kam nás Duch svatý vede.

Výsledkem je závěrečný dokument synody, který papež František přijal za svůj, a stal se tak součástí řádného učení církve. Pokud věříme, že v církvi působí Duch svatý, měli bychom dokument brát vážně, studovat ho a především uvádět do praxe.

Je synodalita něco nového, nebo se jen novým slovem popisuje něco, co církev vždycky měla dělat?

To druhé. Pro mě osobně je synodalita učením Druhého vatikánského koncilu v praxi a návratem k církevním otcům a prvotní církvi. Je to vlastně DNA církve, způsob, jakým má žít. Možná jsme na něj časem zapomněli a nechali se ovlivnit principy, které k jejímu životu úplně nepatří.

Připomíná mi to myšlenku papeže Benedikta, tehdy ještě kardinála Ratzingera, že je třeba z církve odstranit to, co se na ni postupně nabalilo. Přirovnával to k soše, z níž je potřeba osekat kámen navíc, aby vynikla její krása.

Je to návrat k Ježíšovu způsobu jednání. Jestliže je naším posláním hlásat evangelium, musí tomu odpovídat i naše vztahy. Žijeme k obrazu Boha, který je Trojice, a naše vztahy by měly odrážet její otevřenost, vzájemné darování a lásku v Duchu svatém.

Společná cesta neznamená jen být spolu jako kamarádi, ale jít spolu s Kristem mezi námi. Ve křtu jsme si rovni v důstojnosti, naše úlohy a zodpovědnost jsou však různé.

> TAM, KDE FARNOST ŽIJE A KNĚZ PODPORUJE AKTIVITU LAIKŮ, SE DAŘÍ OSLOVOVAT I MLADŠÍ GENERACI.

Synodalita proto znamená duchovní obrácení, ale také strukturální proměnu. Někdy se musí změnit i způsob, jakým církev funguje, a proto se odborné skupiny zabývají například kanonickým právem, jmenováním biskupů nebo postavením žen.

Důležité je také ověřovat, zda naše jednání skutečně pomáhá hlásání evangelia. Papež Lev XIV. mluvil o společné cestě a rozlišování. Nejde o přizpůsobování se společnosti, ale o to, abychom lidem přinášeli Krista. Lidé hledají Boha, odpovědi a naději – a my se musíme ptát, zda k nim naše úsilí skutečně vede.

Znamená-li synodalita, že mají všichni naslouchat všem, kde zůstává rozhodovací pravomoc biskupa? Kdo nakonec rozhoduje?

Pravomoc biskupa se synodalitou nemění. Jak připomíná kardinál Grech, generální sekretář synody, jeho zodpovědnost se naopak posiluje. Biskup má hledat způsob, jak vyslechnout všechny, kterých se rozhodnutí týká. Zásadu „co se týká všech, všemi má být rozhodováno“ najdeme už v církevní tradici, například v Řeholi svatého Benedikta, která vybízí k naslouchání i nejmladšímu nebo nejméně zkušenému členu společenství.

Biskup tedy naslouchá různým lidem, případně i těm mimo církev, a společně s poradními orgány, například pastorační nebo ekonomickou radou, rozlišuje, kam vede Duch svatý. Konečné rozhodnutí ale zůstává na něm. Nejde o hlasování, nýbrž o společné hledání správné cesty.

Každý pokřtěný má svou důstojnost a může církvi nabídnout něco podstatného. I člověk bez teologického vzdělání může díky životu s Bohem přinést moudrost, která ostatním otevře oči. Proto je důležité nepřehlížet ani charismata a zkušenosti laiků.

Pastorační rady už máme, jen se někde staly pouhou formalitou a přestaly se scházet. Skutečné naslouchání totiž neznamená vyslechnout ostatní a pak udělat to, co jsem chtěl už předem. Synodalita nás učí společně hledat, kam nás vede Duch svatý, a brát vážně dary, zkušenosti a víru celého Božího lidu. *Běla Svobodová*

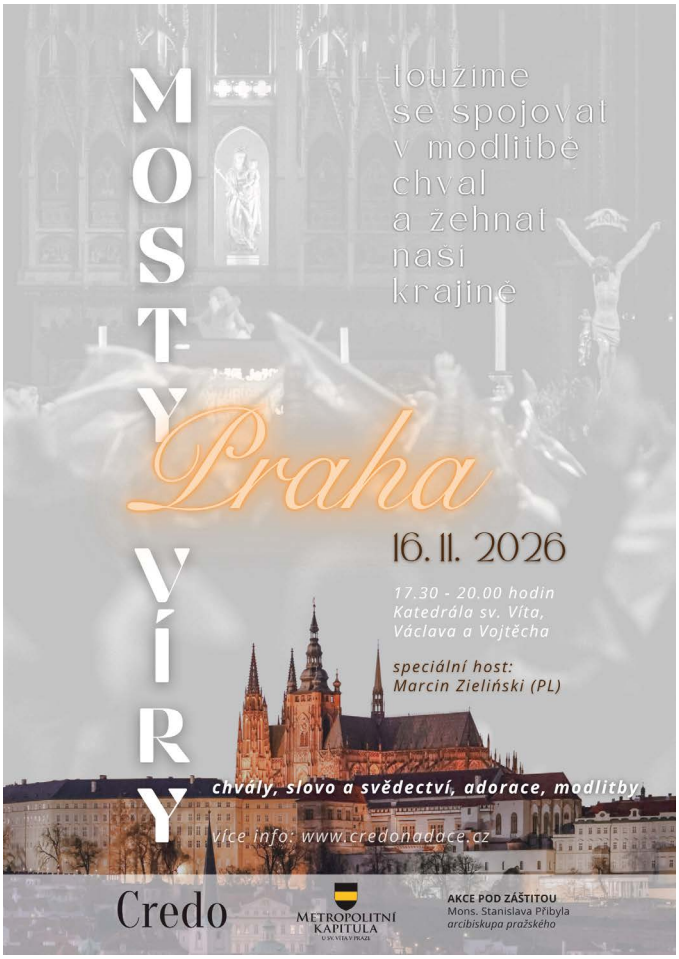
Synodalita a liturgie

Pokud chápeme synodalitu jako způsob života církve, v němž celý Boží lid společně kráčí, naslouchá Duchu Svatému i jeden druhému a pod vedením pastýřů společně rozlišuje Boží vůli, pak liturgie je nejlepší učitelkou synodality. Slovo liturgie totiž etymologicky znamená „dílo lidu“, případně „dílo ve prospěch lidu“.

K aktivní účasti na liturgii jsou zváni všichni pokřtění: „Matka církev si velmi přeje, aby byli všichni věřící vedeni k plné, uvědomělé a aktivní účasti na liturgických úkonech, jak ji vyžaduje sama povaha liturgie. K takové účasti je křesťanský lid jako ‚vyvolený rod, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví‘ (1 Petr 2,9) mocí křtu oprávněn i zavázán“ (*Sacrosanctum concilium*, č. 14). Aktivní účast na liturgii neznamená povrchní aktivismus, protože „při slavení liturgie má každý služebník církve i každý věřící v rámci své funkce konat jenom to, ale i všechno to, co mu přísluší z povahy věci a podle liturgických předpisů“ (*Sacrosanctum concilium*, č. 28). Tyto základní principy nás učí, že různé úkoly v církvi – včetně úkolu pastýřů vést a řídit – si nekonkurují, ale harmonicky se doplňují.

Synodální přístup je také již dávno popsán v úvodních rubrikách misálu pro přípravu bohoslužby. Doslova se zde říká: „Na praktické přípravě každé bohoslužby se mají svorně a pečlivě podílet podle misálu a jiných liturgických knih všichni, kterých se to týká z hlediska obřadů, z hlediska pastoračního nebo hudebního. Přípravu vede rektor kostela a mají být slyšeni i věřící ve věcech, které se jich přímo týkají. Knězi, který bohoslužbě předsedá, zůstává ovšem vždy právo rozhodovat o tom, co přísluší jemu.“ Liturgie, stejně jako život církve, je záležitostí všech a vyžaduje se jejich svornost a pečlivost. Zharmonizovat různost nápadů a přístupů je úkolem pastýřů.

Radek Tichý

Synodalita zdola: Od naslouchání k proměně církve

Iniciativa zástupců synodálních skupin farností pražské arcidiecéze vznikla jako spontánní hnutí jednotlivců, pro které je synoda o synodalitě vyhlášená papežem Františkem na konci roku 2021 stále probíhajícím živým procesem.

Poprvé se mnozí z nás setkali při utváření společného diecézního výstupu v úvodní etapě synody v dubnu 2022. Setkání na pražském arcibiskupství se účastnili biskupové Zdenek Wasserbauer a Václav Malý společně s biskupy CČH, řada kněží a skupina laiků. Tehdejší arcibiskup Duka se nepřipojil.

Metoda práce naslouchání v Duchu byla tehdy pro všechny ještě nová, ale ukázala se fascinujícím způsobem funkční. Utkvělo mi, jak jsme společně v menších skupinkách zkoumali věrnost sepsaného výstupu tomu, co jsme sami ve svých farních skupinách prožili, a pokaždé znovu jsme byli udiveni tím, že nic ze sdělení, která jsme považovali za důležité, v arcidiecézní syntéze nechybí. Práce presynodálního týmu, který syntézu zpracovával, byla obdivuhodná. Pamatuji si z tohoto setkání dojem, že ačkoli hierarchie se nezdála být synodalitě nijak zvlášť nakloněna, mezi účastníky byl patrný živý proud něčeho nového, co se jevilo jako nezastavitelné.

Později jsme společně prošli i druhou fází synodálního procesu. Kobyliské farnice – Jana Polášková a Anna Gelety – se rozhodly v létě 2023 využít výstupy farních skupin z první fáze dotazování (bylo jich celkem 23 ze 17 skupin) a zpracovat z nich přehled pro farní časopis a otevřít diskusi.

Setkávání napříč farnostmi

V Kobylisích se začalo scházet otevřené společenství zvané „Synodální sklípek" a metodou rozhovoru v Duchu se zamýšlet nad tématy, která se jevila jako nosná.

Na jaře 2024, kdy probíhalo druhé kolo synodálního dotazování, pak vznikl v kobyliské farnosti nápad zorganizovat setkávání někdejších koordinátorů jednotlivých farních skupin. Potkali jsme se poprvé v březnu s otázkou „Jak v synodalitě dál na úrovni diecéze?" Ve stejné době vznikala arcidiecézní syntéza na otázku druhé fáze: „Jak můžeme posílit diferencovanou spoluzodpovědnost všech členů Božího lidu za misijní poslání?" Zřetelně se vyjevilo, jak rozdílné je vnímání synodality mezi zainteresovanými laiky a mezi představiteli Arcibiskupství pražského, když jsme v červnu 2024 měli možnost se opět setkat v budově arcibiskupství, tentokrát nejen s biskupem Wasserbauerem, ale i s arcibiskupem Graubnerem. Ačkoli se nám v synodálním procesu těžko hledala společná řeč a vzájemné pochopení se s církevní hierarchií, od roku 2024 se potkáváme několikrát ročně v otevřeném společenství v různých farnostech, kde jsou pro setkání dvou až tří desítek lidí vhodné prostory a ochotní organizátoři.

Našich setkání se účastní většinou laici, často mezi nás přicházejí také kněží, obvykle nás pozdraví a modlitbou provází kněz pořádající farnosti, práce synodálních skupin se účastní P. Michal Němeček, podporuje nás svým slovem a někdy i svou přítomností P. Tomáš Halík, několikrát se k nám připojil biskup Zdenek Wasserbauer a jednou i arcibiskup Jan Graubner a nuncius Jude Taddeus Okolo. Těší nás, že pozvání na listopadové setkání přijal arcibiskup Stanislav Přibyl. V současné době se snažíme o propojení s arcidiecézním synodálním týmem a zamýšlíme se nad tím, jak naplnit realizační fázi synody, která (tak trochu bez povšimnutí) probíhá již od loňského roku.

Z našich rozhovorů nad různými tématy při posledním setkání v září 2026 u Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech vyvstala potřeba informačního zázemí pro synodalitu v naší arcidiecézi a v říjnu byly spuštěny webové stránky Synodalita zdola v pražské arcidiecézi, kde je možné najít informace o všech proběhlých setkáních i aktuálním dění v arcidiecézi a odkazy na synodální dokumenty.

Kateřina Kulawiecová

Pokud byste měli další informace o synodalitě v pražské arcidiecézi a chtěli se s námi o ně podělit, budeme vděční za podněty na info@synodalitavpraze.cz.

Synodální metoda jako prostor bezpečí a důvěry

Čtení z Písma, modlitba k Duchu svatému, tři kola sdílení prokládaná tichem. Model, který se ustálil ve farnosti v Praze na Habrovce nejen pro setkávání nad různými tématy, ale i jako program duchovních obnov. Proměnil způsob komunikace mezi farníky a duchovními správci nebo atmosféru na pastorační radě.

„V roce 2020 jsem si stáhl první materiály o synodálním procesu a zaujal mě výrok papeže Františka: Církev je buď synodální, nebo není církví. To byla silná věta,“ vzpomíná Jiří Zajíc, známý pedagog, publicista a také někdejší blízký spolupracovník kardinála Miloslava Vlka. V souvislosti se synodou se mu hned vybavily zkušenosti z přípravy a realizace českého plenárního sněmu katolické církve, tehdejší naděje, ale také mnohá zklamání. *„Říkal jsem si ale, že tentokrát je situace jiná. Tentokrát za tím stojí papež a celá světová církev. Byl jsem přesvědčený, že tentokrát máme šanci na určitý reparát.“*

Podobně to vnímal i Tomáš Matuška, profesor na Fakultě strojní ČVUT, který se do synodálního procesu zapojil také jako člen arcidiecézního koordinačního týmu: *„Když něco vyhlašoval papež František, vždycky to znamenalo určité vykročení z dosavadních kolejí. To samo o sobě vzbuzovalo naději. Současně jsem ale slyšel mnoho lidí, kteří říkali: Nic z toho nebude, dopadne to jako vždycky.“*

Poprvé si synodální metodu na Habrovce vyzkoušela skupinka chlapů, kteří se do té doby scházeli k pravidelným bouřlivým diskusím. Najednou se museli řídit pravidlem, že každý může mluvit tři minuty. Ten, který normálně mluví mnohem víc. I ten, který většinou téměř nepromluví. A nesměli na sebe vzájemně reagovat. *„Bylo fascinující sledovat některé kamarády, jak by strašně rádi někoho opravili nebo doplnili, ale nemohli. Klepali nohama, vrtěli se,“* vzpomíná s úsměvem Tomáš Matuška.

Právě díky tomuto prostoru však zazněly myšlenky, které by se v běžné debatě možná nikdy neobjevily. *„Jeden z mužů, který obvykle skoro nemluví, tehdy řekl větu, která ve mně zůstala dodnes: Církev málo říká lidem, že je má ráda. Najednou bylo ticho a všichni věděli, že pojmenoval něco důležitého. Kdybychom vedli běžnou diskusi, možná bychom se přeli o formulace nebo argumenty. Takhle ta věta prostě zazněla a zůstala mezi námi,“* popisuje Tomáš Matuška.

Podle Jiřího Zajíce se ukázalo, že metoda dokáže otevírat i velmi citlivá témata. Velkou roli sehrála skutečnost, že se setkání pravidelně účastnili také kněží farnosti.

„To bylo mimořádně důležité,“ říká. *„Nejen že nás podporovali, ale seděli mezi námi jako ostatní účastníci. Díky tomu vznikla otevřená atmosféra. Třeba když jsme se bavili o postavení žen v církvi, zazněla řada velmi osobních zkušeností. Překvapilo mě, jak silně některé ženy vyjadřovaly pocit, že nejsou vnímány jako skutečně rovnocenné. Já jsem si vždy říkal, že jako laik také nemám žádné zvláštní pravomoci, ale tehdy jsem si uvědomil, že ony mluví o každodenní zkušenosti s atmosférou církevního prostředí. A bylo důležité, že to slyšeli i kněží.“*

Právě vzájemná důvěra mezi duchovními a laiky je podle obou respondentů jedním z nejvýznamnějších plodů synodální cesty.

„Lidé se začali méně bát říkat nahlas své pochybnosti nebo otázky,“ vysvětluje Matuška. *„A přitom to nebyla revolta. Spíš se ukázalo, že se můžeme lišit a přesto zůstávat spolu. Velmi silné pro mě bylo, když se začali otevírat i samotní kněží. Najednou jsme slyšeli jejich osobní postoje, zápasy nebo zkušenosti. Myslím, že tehdy mnozí pochopili, že nestojíme proti sobě. Že nám jde o stejnou věc, i když ji někdy vidíme z různých úhlů.“*

Synodální setkávání se postupně stala přirozenou součástí farního života. Tento formát začali na Habrovce využívat i při postních a adventních duchovních obnovách.

„Dříve jsme zvali známé osobnosti,“ říká Tomáš Matuška. *„Byly to často výborné přednášky, ale účastníci zůstávali spíše pasivními posluchači. Teď, když do toho každý vnáší nějaké své sdílení, tak to může mít skutečné plody obnovy, než když jen posloucháme jako v divadle.“*

Ačkoli se do synodálních setkání pravidelně zapojuje jen menší část farnosti, Jiří i Tomáš potvrzují, že vytrvalost přináší ovoce.

„Postupně se rozšiřuje aktivní jádro farnosti. A důležité je, že setkávání pokračují. To samo o sobě není samozřejmé,“ vnímá Jiří Zajíc.

Habrovka dnes patří mezi ta místa, kde synodální setkávání funguje nepřetržitě od počátku celého procesu. *„Hlavním cílem nebylo napsat nějaké zápisy nebo odevzdat syntézu. Smyslem bylo vytvořit dlouhodobě fungující společenství, které se učí společně rozlišovat a hledat Boží vůli. Tam vidím největší hodnotu,“* říká Jiří Zajíc.

Tomáš Matuška pak přidává možná nejviditelnější změnu: *„Přijde mi, že se začaly více propojovat generace. Když jsem do farnosti přišel, byly tu různé skupiny, které vedle sebe spíš existovaly. Dnes se daleko víc potkávají, mladší přebírají některé služby, vznikají nové vztahy. Není to dokonalé a pořád mezi námi existují rozdíly, ale myslím, že jsme se naučili být víc spolu.“*

Pavel Schrötter

Jak funguje synodální skupinka ve vaší farnosti?

Na to jsme se zeptali Petera Stephense z farnosti Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze.

Má vaše farnost synodální skupinku? Jak synodální skupinka ve vaší farnosti vznikla a co bylo impulzem k jejímu založení?
Synodální skupinka v naší farnosti vznikla v rámci celocírkevního synodálního procesu v reakci na výzvu od arcidiecéze na podzim 2021. Během zimy 2021–22 jsme se scházeli každý týden a probrali jsme 10 tematických okruhů, které navrhl sekretariát synody v Římě. Setkání se nám líbila a po dokončení farní fáze synodálního procesu jsme se rozhodli, že chceme pokračovat ve sdílení. Od té doby se scházíme přibližně 7–8krát za rok, abychom probírali různá zajímavá témata. Ta však nemusí být zvlášť synodální (i když někdy jsou), ani nepoužíváme synodální metodu (až na to, že máme vždy první kolo, kdy každý sdělí své myšlenky k tématu a ostatní jen poslouchají). Jsme tedy spíš diskuzní než synodální skupina. Sledujeme ale další vývoj v synodálním procesu a dva z nás se účastní setkání zástupců diecézních synodálních skupin.

Kolik lidí se setkání přibližně účastní? Kdo se do skupinky nejčastěji zapojuje?
Je nás celkem 15–20 a většinou se nás sejde 8–10 lidí. Většina účastníků je starší, je víc žen než mužů, a z větší části jsme už byli ve farnosti aktivní. Názorově mezi námi chybí lidé z „tradičního“ křídla církve.

Co ve vaší farnosti synodální skupinky konkrétně přinesly? Změnilo se díky nim něco v životě farnosti?
Moc konkrétních změn ve farnosti kvůli nám nevidím. Loni jsme se v létě střídali jako „hlídači“, aby kostel mohl být otevřen pro veřejnost v neděli přes den, ale potom tento pokus neměl pokračování.

Co se naopak nedaří nebo co je pro fungování skupinky nejtěžší?
Po čtyřech letech nám trochu docházejí inspirace, je těžší najít nová témata (a účastníky, kteří jsou ochotní „vést“ setkání – pokaždé někdo jiný připravuje a uvede téma). Dále se nám moc nepodařilo přilákat nové účastníky.

O čem se ve skupince nejčastěji mluví? Jsou nějaká témata, ke kterým se lidé opakovaně vracejí?
Témata jsou různorodá, dá se je asi členit do těchto kategorií:

- Ekologie, globálně i konkrétně, třeba i ve farnosti
- Povaha církve i její vztah, například, s politikou, majetkem, médii, jinými církvemi…
- Osobní víra
- Žena v církvi
- Aktuální vývoj v synodálním procesu

Dostávají se podněty ze skupinek nějak dál, například k faráři, pastorační radě nebo do konkrétního života farnosti?
Někdy ano, ale většinou spíš neformálně. Farář má ve stejnou dobu setkání s jinou skupinou, ale když to skončí, většinou nás přijde pozdravit a někdy zůstane déle a účastní se diskuze, zvlášť když ho téma zajímá. Tři členové naší skupiny jsou zároveň členy pastorační rady.

Co podle vás dělá synodální skupinku skutečně synodální a co už je jen běžné setkávání lidí?
Používání synodální metody – což my ovšem děláme jenom částečně. Ochota naslouchat. Zájem o synodální proces.

Je něco, co vás na fungování skupinky překvapilo – příjemně nebo naopak nepříjemně?
Příjemně: většina z nás je ochotna se ujmout přípravy a vedení setkání (střídáme se). Nepříjemně: i když máme jenom jedno „synodální“ kolo, kde každý má možnost mluvit a ostatní mají jenom poslouchat, stejně to několik účastníků nevydrží a přeruší toho, kdo mluví.

Vzpomínáte si na nějaký konkrétní moment, kdy jste si řekli „tohle má smysl?“
Když nás přišel pozdravit pan farář a poprvé zůstal delší dobu s námi a účastnil se diskuze.

Co byste doporučili jiné farnosti, která by chtěla synodální skupinku založit či znovu oživit?
Pro inspiraci bych doporučil web www.synodalitavpraze.cz

Talentovaný barokní manažer

Když se 19. září 1618 v moravském Rajhradě narodil do rodiny klášterního purkrabího malý Matouš Sobek (či tehdy spíše Zoubek), nikdo netušil, že se dívá na budoucího knížete a jednoho z nejmocnějších mužů v zemi.

Českými zeměmi zmítalo stavovské povstání, které vyústilo v ničivou třicetiletou válku. V této bouřlivé epoše se však rodil muž, který neměl bojovat mečem, ale slovem, diplomatickým taktem a organizačním talentem.

Matoušova cesta vzhůru vedla přes benediktinský řád. V deseti letech odešel díky podpoře rajhradského probošta Jiřího Vojtěcha Kotelíka studovat do broumovského kláštera, který se stal jeho druhým domovem. Jeho spolužákem zde byl Bohuslav Balbín. Roku 1638 složil řeholní sliby a po studiích teologie v Olomouci a kněžském svěcení se rychle projevil jeho manažerský potenciál. Působil jako provizor a převor v Broumově i Rajhradě. Díky schopnosti hospodařit a jednat s lidmi se roku 1649 stal opatem kláštera sv. Mikuláše v Praze a později také opatem ve Svatém Janu pod Skalou.

Z kláštera až na biskupský stolec

Zajímavý je způsob, jakým Sobek získal šlechtický predikát „z Bílenberka“. Nenarodil se totiž s modrou krví. Ve čtyřicátých letech 17. století se jako církevní diplomat sblížil s bratry Bílkovými z Chrudimi, kteří patřili k nově povýšené pobělohorské šlechtě. Vzniklo mezi nimi tak silné pouto, že jej bezdětní bratři adoptovali ke svému erbu a rodovému jménu. Císařský majestát tento krok potvrdil a z Matouše Zoubka se stal pan Sobek z Bílenberka.

Pro své schopnosti jej čeští stavové ustanovili nejvyšším správcem berní za duchovní stav a členem komisí pro obnovu klášterů a far i stanovení zemských hranic.

Když císař Leopold I. založil královéhradecké biskupství, volba prvního pastýře po několika neúspěšných pokusech padla na Sobka. Jako první královéhradecký biskup, vysvěcený roku 1665 kardinálem Harrachem, musel vybudovat diecézi doslova na zelené louce – chyběla katedrála, rezidence i finance. Úkolu se však zhostil s energií sobě vlastní. Základy položil úspěšně, neboť právě z hradecké diecéze později vzešlo nejvíce pražských arcibiskupů.

Za jeho episkopátu vzniklo roku 1667 mariánské poutní místo v Chlumku u Luže s kostelem Panny Marie Pomocné a roku 1668 vysvětil kartouzu ve Valdicích.

Jeho hradecká mise však netrvala dlouho. Po smrti pražského arcibiskupa Arnošta Vojtěcha z Harrachu a jeho nástupce Jana Viléma Vojtěcha Libštejnského z Kolovrat potřeboval panovník na nejdůležitější duchovní post v království pracovitého muže. Roku 1669 se tak Matouš Ferdinand stal 15. pražským arcibiskupem, s čímž byl spojen i titul knížete Svaté říše římské. Pallium mu koncem dubna 1669 předal olomoucký biskup Karel z Lichtenštejna-Kastelkornu v poutním kostele v Tuřanech u Brna.

Arcibiskup, vlastenec a stavitel

Sobek měl k českému národu a jazyku vřelý vztah, který ho řadí k představitelům raného barokního vlastenectví. Na podporu rekatolizace založil díky odkazu Marie Šteyrové vydavatelský podnik Dědictví svatováclavské, jehož cílem bylo šířit kvalitní katolickou literaturu v češtině. Tím pomáhal kultivovat spisovný jazyk. Podporoval také poutní místa, zejména Svatou Horu u Příbrami, duchovní srdce tehdejších Čech. Ochrannou ruku držel nad svým spolužákem Bohuslavem Balbínem a spolupracoval s generálním vikářem, historikem a vlastencem Tomášem Janem Pešinou z Čechorodu, jehož dějepisné snahy zaštiťoval. Balbínovi navíc vymohl přístup do kapitulního a metropolitního archivu, kam dříve nesměl.

Jako arcibiskup vrátil rámě sv. Prokopa benediktinskému klášteru na Sázavě a v Českých Budějovicích vysvětil kostel sv. Mikuláše, pozdější katedrálu. Jako ctitel sv. Václava obnovil jeho náhrobek i kapli ve svatovítské katedrále a u papeže Klementa X. vymohl, aby byl český patron uctíván církví po celém světě.

Dne 3. září 1673 položil základní kámen k dostavbě katedrály sv. Víta a u příležitosti 700. výročí založení pražského biskupství požádal o svatořečení Jana Nepomuckého. Svatojánský kult podpořil také Bohuslav Balbín spisem, v němž osvědčil znalost církevního práva.

Téhož roku Sobek vysvětil chrám Panny Marie na Svaté Hoře u Příbrami. Místo si natolik oblíbil, že si zde nechal zřídit příbytek, takzvaný zámek Maria-Burg (Marienburg). Následujícího roku zavedl svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Jeho zásluhou byl opraven zámek v Červené Řečici. Založil františkánský klášter v Hájku u Hostivic a karmelitánský klášter v Havlíčkově Brodě. Před smrtí se rovněž ujal Louňovic pod Blaníkem, které s okolím odkázal pražskému arcibiskupství Karel Adam Lev z Říčan.

Neúspěšný zůstal jeho pokus založit biskupství v západních Čechách, v Klatovech nebo Plzni. Biskupem byl dokonce jmenován Jaroslav ze Šternberka, pozdější druhý biskup litoměřický.

Matouš Ferdinand Sobek z Bílenberka zemřel v Praze 29. dubna 1675 ve věku 56 let. Jeho pohřeb ilustroval barokní spiritualitu i celoživotní vazby. Tělo bylo s nejvyššími poctami převezeno do milovaného Broumova a pohřbeno v klášterním kostele sv. Vojtěcha. Své srdce však arcibiskup zanechal v pražské katedrále sv. Víta. Část jeho těla byla pohřbena také v kryptě kostela sv. Mikuláše na Starém Městě, kde odpočívala jeho milovaná maminka Saloména.

Sobek zůstává fascinujícím příkladem člověka, který se díky vlastní inteligenci, píli a kapce barokního štěstí vypracoval z prostých poměrů až na samotný vrchol tehdejší společnosti. *Richard Jozíf*

Problémem číslo jedna je pro rodiny bydlení

Charita Roudnice nad Labem letos slaví 30. výročí svého založení. Její ředitelka MARCELA LYSÁČKOVÁ je s organizací spojená již dvě desetiletí a posledních sedm let stojí v jejím čele. V rozhovoru hovoří o problémech dnešních rodin i o tom, proč pro ni práce není jen zaměstnáním.

Když se řekne 30 let Charity Roudnice nad Labem, co to pro vás znamená?

Když se ohlédnu, vidím obrovský kus práce. Charita se postupně profesionalizovala a vybudovala nové odborné sociální služby, které dnes pomáhají stovkám lidí na celém Roudnicku. Dnešní zaměření naší Charity formovaly potřeby regionu, kde chyběla systematická podpora pro děti a rodiče v obtížných životních situacích. Postupně jsme vybudovali azylový dům pro matky s dětmi, nízkoprahové zařízení pro děti a mládež a sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi. Právě podpora rodin a prevence sociálního vyloučení se staly jádrem naší práce.

S jakými problémy se dnes rodiny nejčastěji potýkají?

Jednoznačně s bydlením. Najít cenově dostupný nájemní byt je pro mnoho rodin a zejména pro samoživitelky obrovský problém. Jsme blízko Prahy, nájmy jsou vysoké a pronajímatelé často nechtějí riskovat. Rodiny pak končí v nevyhovujících prostorech určených k nebytovým účelům, v nezkolaudovaných bytech, v bytech se špatnými hygienickými podmínkami či v ubytovnách, které jsou zcela nevhodným prostředím pro děti.

Vedle toho se ale lidé potýkají s dalšími problémy. Nízké vzdělání a kvalifikace, špatně placená práce, zadlužení, rizikové chování dětí. Často začneme s rodinou řešit jeden problém a postupně se odkryje celá řada dalších.

Jak se vám daří rodinám v této situaci pomoci?

Řešíme situaci každé rodiny komplexně. Maminkám pomáháme překlenout akutní krizi díky azylovému bydlení, kde je zároveň připravujeme na samostatný život mimo azylový dům. Pomáháme jim pak hledat další bydlení. Díky spolupráci s několika místními pronajímateli se nám již podařilo umístit do bytů rodiny, o nichž víme, že jsou stabilizované, mají příjem a měly by být schopné si byt udržet. Stalo se dokonce, že nám pronajímatel sám zavolal, když se mu byt uvolnil a nájemní smlouvu uzavřel s rodinou dle našeho doporučení.

Často býváme maminkám nablízku i poté, co se z azylového domu odstěhují. Velkou pozornost věnujeme také dětem.

Vaše práce přináší nejen úspěchy. Práce s ohroženými rodinami je často běh na dlouhou trať. Kde po dvaceti letech berete sílu pokračovat?

Sociální prevence, která je naší prioritou, je skutečně náročná. Ne každému se podaří svou situaci změnit a vedle úspěchů zažíváme i řadu zklamání. Navíc je rok od roku složitější zajistit finance na provoz služeb i mzdy zaměstnanců.

Velkou oporou je pro mě víra. Pracujeme v církevní organizaci a já věřím, že nad sebou máme ochrannou ruku, která nám pomáhá zvládat i náročné situace.

Důležití jsou i lidé, kteří Charitu tvoří. Zůstávají s námi deset i patnáct let. Některé týmy fungují dlouhé roky téměř beze změn. Je radost sledovat jejich nadšení, vztah ke klientům i to, s jakým nasazením svou práci vykonávají. Právě vědomí, že se mohu spolehnout na tolik skvělých kolegů, mi dodává energii pokračovat dál.

Jarmila Lomozová

Maminkám pomáhá azylový dům překlenout akutní krizi

Svatováclavská pouť: Odkud jsme přišli, kde jsme a kam chceme jít?

Foto: Rado Vnenčák, Člověk a Víra

Tisíce poutníků se v pondělí 28. září sešly ve Staré Boleslavi, aby uctily hlavního patrona české země. Národní svatováclavská pouť letos nabídla nové příležitosti ke společné modlitbě a setkání napříč generacemi. Poprvé ve své nové službě předsedal liturgii pražský arcibiskup Stanislav Přibyl.

Jeho den začal již v pět hodin ráno pěší poutí z pražských Kyjí. Desítky lidí vyšly z místního kostela od nového oltáře s ostatky svatého Carla Acutise. Osmnáctikilometrová trasa byla příležitostí doslova „vykročit" ze začarovaného kruhu běžných denních starostí. *„Když člověk přestane alespoň na chvilku myslet a žít v těch stereotypech, tak najednou vidí věci trošku jinak,"* říkal arcibiskup po cestě do kamery České televize.

Do Staré Boleslavi mířili pěšky lidé také z pražského Proseka, z Neratovic nebo z Lysé nad Labem. Další poutníci vyrazili z Prahy i dalších míst na kole.

Od rána začali zaplňovat staroboleslavské Mariánské náměstí. Hluk příprav utichl modlitbou růžence, kterou si vzali na starost mladí lidé a zakončil ji probošt místní kapituly Libor Bulín.

Dobrovolníci z řad skautů, kterých s organizací poutě letos pomáhalo víc než sto, pak vytvořili prostor pro dlouhý liturgický průvod. Desítky ministrantů, kněží a jáhnů. A s nimi čeští a moravští biskupové a také nový apoštolský nuncius Eugene Martin Nugent. Ti všichni přicházeli k oltáři a vedle něj stojících ostatků svatého Václava, které nese nový ozdobný relikviář v podobě hrudi a hlavy svatého Václava, takzvaná herma.

Milosrdenství je víc než pomsta

Vytvořil ji zlatník Jiří Urban ve spolupráci se sochařem Petrem Vogelem: *„Začal jsem pracovat na novém portrétu, inspirovaném dílem Petra Parléře. Věřím, že se podařilo vytvořit portrét ušlechtilého a láskyplného knížete a pokorného světce s hlubokým výrazem v očích,"* popisuje Petr Vogel.

A zlatník Jiří Urban dodává: *„Relikviář je objekt s ostatky světců, svědků minulosti s odkazy do budoucnosti. Kolik srdcí u nich hledá útěchu, nebo k nim vzhlíží s nadějí."*

O tom, co nám říká minulost našeho národa pro naši současnost a budoucnost, mluvil v kázání i arcibiskup Stanislav. Každá společnost totiž potřebuje vědět, odkud jsme přišli, kde jsme a kam chceme jít. Svatý Václav nám připomíná, že k našemu „odkud" patří křesťanství: *„Člověk nemusí každou neděli stát v kostele, aby chápal, že milosrdenství je víc než pomsta, že slabý člověk neztrácí svou důstojnost, že moc má být službou a že odpuštění může přerušit řetěz nenávisti. To jsou plody křesťanské kultury a stojí za to je chránit,"* říkal arcibiskup tisícům poutníků i přítomným představitelům veřejného života.

Jsme služebníky a správci

Odolná společnost podle Stanislava Přibyla potřebuje především důvěru jednoho v druhého. Potřebuje lidi schopné spolu mluvit i tehdy, když spolu nesouhlasí. Potřebuje ochotu nést a snést něco pro společné dobro. Potřebuje smíření, odpuštění a svornost: *„Svornost neznamená, že máme všichni stejné názory. Znamená, že kvůli rozdílným názorům nepřestáváme patřit k sobě. Svatováclavská tradice nám připomíná prostou věc: nejsme vlastníky země, v níž žijeme, ale jsme pouze jejími služebníky a správci,"* dodal arcibiskup.

Závěr slavnostní bohoslužby patřil modlitbě k Palladiu země české, kterou pronesl olomoucký arcibiskup Josef Nuzík.

Po mši mohly nejen rodiny s dětmi využít děkanskou zahradu v areálu baziliky svatého Václava. Jinak nepřístupný prostor nabídl zázemí k odpočinku, občerstvení i společnému času. Panelová výstava přibližovala dětem světce jako panovníka, diplomata a symbol české státnosti. Na programu byly i tvořivé koutky a loutkové pohádky.

Duchovní program pak pokračoval mimo jiné modlitbou chval v zaplněné bazilice Nanebevzetí Panny Marie pod vedením společenství Projekt ON z Valašských Klobouk. Duchovním slovem provázel modlitbu jáhen Jiří Dyčka: *„Proč mám rád chvály? Protože při nich trénuji zaměřenost na Boží srdce."* K lidem všech generací mluvil také o tom, že jsme „nadesignovaní" pro hodnoty Božího království. A že máme své místo v nebi „zabookované" už teď. Na závěr pak všem přítomným požehnal biskup Zdenek Wasserbauer.

Pavel Schrötter

Z diáře ARCIBISKUPA PŘIBYLA

1. 11. / 9.30 kostel sv. Cyrila a Metoděje v Praze-Karlíně / mše sv. s biřmováním
1. 11. / 15.30 kostel Všech svatých v Praze-Hradčanech / poutní mše sv. ze slavnosti Všech svatých
2. 11. / 17.00 bazilika sv. Petra a Pavla v Praze-Vyšehradě / mše sv. a následná modlitba za zemřelé na Slavíně
3. 11. / 15.00 kostel sv. Karla Boromejského v Praze-Malé Straně / mše sv. ke cti sv. Karla Boromejského
4. 11. / 18.00 katedrála sv. Víta / rekviem za kardinála Dominika Duku
7. 11. / 10.00 kostel sv. Martina v Měchnově u Divišova / mše sv. ke cti sv. Martina
7. 11. / 18.00 katedrála sv. Víta / Svatovítské hudební nešpory
8. 11. / 9.30 kostel Nanebevzetí Panny Marie v Klecanech / mše sv.
11. 11. / 19.00 kostel sv. Ignáce z Loyoly v Praze-Novém Městě / studentská mše sv. s Vysokoškolským katolickým hnutím
13.–14. 11. Olomouc / Konference o evangelizaci 2026
17. 11. / 17.00 kostel sv. Voršily v Praze-Novém Městě / mše sv.
18. 11. / 18.00 synagoga v Liberci / Rok smíření – židovsko-křesťanská modlitba
21. 11. / 18.00 katedrála sv. Víta / bohoslužba slova s požehnáním fotografům ze spolku Člověk a víra a jejich výstavě
22. 11. / 10.00 katedrála Božského Spasitele v Ostravě / mše sv. s žehnáním varhan
25. 11. / 18.00 Karolinum / Červená středa – židovsko-křesťanská modlitba a průvod ke kostelu sv. Havla
26. 11. / 16.30 Neratovice / žehnání sídla Charity Neratovice a stacionáře
28. 11. / 9.30 kostel sv. Terezie z Avily v Drastech u Klecan / mše sv., uzavření klauzury v klášteře bosých karmelitek

30. 11. Setkání k výhledu hospodaření arcidiecéze

Z diáře BISKUPA WASSERBAUERA

1. 11. / 10.00 Hradec Králové / mše sv. se křtem
2. 11. / 18.00 katedrála sv. Víta / mše sv.
3. 11. Arcibiskupství pražské / setkání s řediteli církevních škol
4. 11. / 7.10 Arcibiskupský seminář Praha / mše sv. pro seminaristy
4. 11. / 14.00 Arcibiskupství pražské / setkání s kněžími o synodalitě
4. 11 / 18.00 katedrála sv. Víta / rekviem za kardinála Dominika Duku
5. 11. / 7.00 katedrála sv. Víta / mše sv.
6.–7. 11. Poličany / setkání vězeňských duchovních
10. 11. mše sv. a vikariátní konference vikariátu Benešov
12. 11. / 7.00 katedrála sv. Víta / mše sv.
12. 11. Praha-Dejvice / kněžská rekolekce
13. 11. / 18.00 katedrála sv. Víta / mše sv., svátek sv. Anežky
14. 11. / 10.00 kostel sv. Jakuba Staršího v Praze-Kunraticích / svatohubertská mše sv.
19. 11. / 7.00 katedrála sv. Víta / mše sv.
21. 11. Arcidiecézní setkání mládeže
22. 11. / 10.00 kostel Krista Krále v Praze-Vysočanech / poutní mše sv.
25. 11. Treviglio (Itálie) / přednáška ve škole

SPOLEČNÁ PŘÍPRAVA NA ŽIVOT V MANŽELSTVÍ

zimní běh
26. 1. – 16. 3. 2027

Setkání probíhají v úterý večer od 19:00 do 21:00
v sále Pastoračního střediska, Kolejní 4, Praha 6.

Informace a přihlášky na: **https://pastorace.apha.cz/**

Témata večerů

- Boží plán pro manželství
- Partnerský vztah
- Rodiče, přátelé a my
- Komunikace a řešení konfliktů
- Manželská láska a sexualita, odpovědné rodičovství
- Společné hospodaření manželů
- Jak prožívat v manželství vztah k Bohu
- Obsah manželského slibu, průběh svatebního obřadu

Arcibiskupství pražské
Pastorační středisko – Centrum pro rodinu
Thákurova 676/3, 160 00 Praha 6
tel. 604 913 972

METROPOLITNÍ KAPITULA U SV. VÍTA V PRAZE

www.kapitula.cz,
www.katedralasvatehovita.cz

- **2. listopadu od 7.00 a 18.00** Mše sv. za všechny věrné zemřelé.
- **4. listopadu od 7.00 a 18.00** Mše sv. za kardinála Dominika Duku.
- **8. listopadu od 18.00** Dušičkové hudební nešpory, slouží Mons. Stanislav Přibyl, CSsR. Účinkují čeští dómští varhaníci.
- **21. listopadu od 18.00** Žehnání projektu Člověk a Víra, Mons. Stanislav Přibyl, CSsR.
- **28. listopadu od 17.30** Obřad přijetí do katechumenátu, Mons. Stanislav Přibyl, CSsR.
- **Od 30. listopadu** Rorátní mše sv. (všední dny **od 6.30**, neděle **od 8.30**).

PASTORAČNÍ STŘEDISKO

https://pastorace.apha.cz

11. listopadu od 10.00 Akademie (nejen) pro seniory: Změna v životě – stěhování se do „Domova". Povídání se sociální pracovnicí Karolínou Němcovou z Domova ve Staré Boleslavi.

PASTORAČNÍ STŘEDISKO – CENTRUM PRO RODINU

https://pastorace.apha.cz

- **21. listopadu od 9.00 do 17.00** Setkání pro rozvedené, určené všem, kteří po rozpadu manželství hledají povzbuzení, porozumění a nový pohled na svůj život. Přihlášky: https://forms.cloud.microsoft/e/N5Gb8xYStb.
- **Od 26. ledna do 16. března každé úterý od 19.00-21.00** Kurz přípravy na manželství – zimní běh. Přihlášky: https://forms.cloud.microsoft/e/1znp3377Fz (sál PS).

ARCIDIECÉZNÍ CENTRUM PRO MLÁDEŽ

www.adcm.cz

Termíny akcí, víkendů a setkání jsou k dispozici na úvodní stránce webu ADCM.

- **13.–15. listopadu Víkendovka pro mladé 11–15 let.** Informace a přihlašování na webu ADCM.
- **11.–13. prosince** Víkendovka pro mladé 15–19 let (viz web ADCM).
- **21. listopadu** Arcidiecézní setkání mladých v Salesiánském středisku mládeže v Praze-Kobylisích.
- **27. listopadu** Arcidiecézní ples mládeže na Arcibiskupství pražském. Více informací a vstupenky na webu ADCM.

SVATÁ HORA

www.farnost-svatahora.cz

Exercicie

- **5.–8. listopadu** Ikonopisecký kurz; Eleonora Lenka Vlková (přihlášky: elen-vlk@seznam.cz)
- **10.–13. prosince** Adventní duchovní obnova pro všechny – Svatý František z Assisi; fr. Radek Navrátil, OFMCap.

KC MATKY TEREZY

www.kcmt.cz

- **12. listopadu od 19.00** Zastavení u Matky Terezy: Nad tématem – Jak psychicky a duchovně ustát kauzy zneužívání v církvi? Hosté: Jiří Kylar, předseda spolku Někdo Ti uvěří, a Martina Vintrová, soudkyně diecézního církevního soudu v Plzni.
- **19.–22. listopadu** Kurz ikonopisu s Martinem Damianem. Nutnost přihlášení (fara u sv. Františka).
- **26. listopadu od 19.00** Nad uměním života: Život a vztahy žité bezpečně. Host: terapeut Vlastimil Marušák.
- **27. listopadu od 15.00 nebo 17.00** Adventní dílna na výrobu adventních věnců. Nutné přihlášení na kancelar@kcmt.cz.
- **29. listopadu 16.00** První adventní koncert. Hudba 17. a 18. století pro cink a varhany. Doporučené vstupné 100 Kč.

KC PRAHA-BARRANDOV

www.centrumbarrandov.cz

- **Do 17. listopadu** Cesta (ke) smíření. Výstava fotografií křížové cesty u Dobříše. Autor Miroslav Beščec, kurátorka Magdaléna Ježková (chodba KC).
- **Do 22. listopadu** Svatý František kolem nás, výstava fotografií Ondřeje Bernarda Mléčky OFM (sál KC).
- **2. listopadu od 18.00** Modlitba za bezpečný svět – Japonsko (mše sv. a přednáška).
- **5. listopadu od 18.00** Neklidný život sv. Františka z Assisi – literární kavárna s P. Jakubem Sadílkem OFM (sál KC).
- **11. listopadu od 11.00** Andělská matiné. Účinkují: Linda Sítková (varhany), Karolina Janů (soprán) a Jiří Sejkora (hoboj). Na programu: J. S. Bach, J. Haydn, A. Dvořák, Ch. M. Widor, T. Albinoni (kostel Krista Spasitele).
- **18. listopadu od 18.00** Varhanní koncert studentů Pražské konzervatoře. Na programu: J. S. Bach, A. Guilmant, S. Ollive, R.Schumann, M. Dupré, L. Sluka a další. Vstupné dobrovolné (kostel Krista Spasitele).
- **25. listopadu od 18.30** Koncert „Od židovství ke křesťanství". Vystoupí houslový virtuóz Alexander Schonert. Doporučené vstupné 200 Kč, děti zdarma (kostel Krista Spasitele).
- **27. listopadu od 18.00** Vystoupení ZUŠ Folklorika, žáků hudebního, tanečního a výtvarného oddělení (KC).
- **3. prosince od 18.00** Literární kavárna s hostem Alešem Palánem (KC).

KC A ŘKF PRAHA HOSTIVAŘ

www.farnosthostivar.cz

- **8. listopadu od 18.00** Cestovatelská přednáška: Island, země ohně a ledu (KC).
- **22. listopadu od 18.00** Cestovatelská přednáška: Lotyšsko, země, která zpívá a tančí (KC).
- **27. listopadu** Večer chval. **Od 18.00** mše sv., **od 19.00** večer chval s promluvou, přímluvnými modlitbami, svátostí smíření, adorací, agapé (kostel v Hostivaři a Farní stodola).
- **28. listopadu od 14.00 do 18.00** Kreativní dílna pro malé a velké: adventní věnce (KC).
- **29. listopadu od 16.00 do 17.45.** Světlo pro tebe (kostel v Záběhlicích).

ŘKF SV. LUDMILY PRAHA-VINOHRADY

www.ludmilavinohrady.cz

- **6. listopadu od 14.00** Modlitby za povolání ke kněžskému, řeholnímu a rodinnému životu. **Od 16.30** mše sv., celebruje Mons. Václav Malý.
- **8. listopadu od 19.00** Závěrečný koncert 8. ročníku festivalu Nedělní varhanní hudba. Vystoupí Eva Bublová (varhany). Vstupné 250 Kč, senioři 100 Kč, studenti a děti zdarma.

Výstavy

- Obrazy Josefa Černého (levá část baziliky)

● Ukázka z díla Zdeňka Jirana – kostel sv. Prokopa v Nových Butovicích (pravá část baziliky)
● Kristus v každodenním životě (Monika Bernole – obrázky a plastiky); Malé obrázky Jakuba Berky (farní sál od 23. do 27. listopadu 15.00–17.00)

ŘKF PRAHA-LHOTKA
www.lhoteckafarnost.cz, www.centrumlhotka.cz

● **13. listopadu** Modlitba za mír po mši sv. od 15.00.
● **19. listopadu od 18.00** Boží talkshow: Kdo je nový farář František Čech?
● **29. listopadu od 16.30** Benefiční koncert Kvarteta Norbert (vstupenky www.centrumlhotka.reenio.cz).

ŘKF SV. TOMÁŠE PRAHA-MALÁ STRANA
www.farnostsvatehotomase.cz

● **1. listopadu od 17.30** Koncert k poctě sv. Cecílie dedikovaný k 80. narozeninám Jana Vernera st. Na programu: G. F. Händel, O. Gjeilo, J. Mysliveček, F. Schubert, A. Dvořák, E. Morricone, F. X. Thuri. Účinkují: Verner Collegium, svatotomášský sbor, řídí P. Verner (kostel sv. Tomáše).
● **5. listopadu od 19.00** Benefiční koncert Vocalica pod vedením Štěpánky Švejdové (kostel sv. Josefa).

KOSTEL PRAŽSKÉHO JEZULÁTKA
https://pragjesu.cz

● **2. listopadu od 19.00** W. A. Mozart: Requiem (kostel).
● **18. listopadu od 19.00** Církev je žena. Otevřená synodální setkávání na témata ženské zkušenosti víry (Návštěvnické centrum).
● **20. listopadu od 18.00** Modlitba u kříže (chór kostela).

ŘKF PRAHA-KUNRATICE
https://www.farnostkunratice.cz

● **1. listopadu od 15.00** Bál svatých v Nazaretě, setkání s programem pro děti i dospělé.
● **25. listopadu od 19.00** Cestopisná přednáška o Jižní Americe a Africe s Janem a Klárou Farionovými.

ŘKF DOBŘÍŠ
https://www.farnostdobris.cz

● **8. listopadu od 10.15** Vernisáž obrázků Andrey Popprové, autorky řady dětských knih. Program pro děti, hudební vložka i občerstvení. Možnost zakoupení některých autorčiných knih. Otevřeno: po–pá 8.30–11.30, čt 13.30–17.00, případně po domluvě na pcstomas@volny.cz. Výstava potrvá do 6. prosince.
● **Od 5. ledna do 23. března každé úterý od 18.30 do 20.30** Seminář „Život v Duchu" pod vedením Marka Nováka. Absolvování je zdarma a účastníci mohou následně přijmout svátost biřmování (PC).

KC SV. LUDMILY NA TETÍNĚ
www.kc-ludmila.cz

● **1. listopadu od 18.00** Návrat do zahrady, vernisáž obrazů Markéty a Josefy Potfajové.
● **4., 11., 18. a 25. listopadu od 18.00** Kurz Výchova dětí, pro rodiče a vychovatele dětí. Nutné přihlášení na reditelka@kc-ludmila.cz.
● **5., 12. 19. a 26. listopadu** Alfa kurz pro mládež, otevřená setkání pro mladé lidi od 13 let.
● **15. listopadu od 19.30** Tetínský filmový klub promítne aktuální snímek režiséra Andreje Zvjaginceva s názvem Minotaur (Francie / Lotyšsko / Německo /2026).
● **16. listopadu od 18.00** Beseda s Jiřím Padevětem zaměřená na léta 1938–1953 a promítání filmu Krajina ve stínu.

DOMINIKÁNSKÁ 8
www.dominikanska8.cz

● **12. listopadu od 19.30** Křesťanství v Trumpově Americe. Diskutují Barbora Chaloupková, Martin Hanus, Petr Kratochvíl a Filip Boháč.
● **18. listopadu od 19.30** Křestní katecheze – Kyrillos z Jeruzaléma. Knižní salón nakladatelství Krystal OP s Markétou a Pavlem Dudzikovými.
● **19. listopadu od 19.30** Feminismus a křesťanství. Diskutují Kateřina Bali, Blanka Knotková-Čapková, Jan Regner a Petra Švecová.
● **24. listopadu od 19.30** Rozhovor italského filosofa Angela Maria Petroniho s teologem Františkem Štěchem o umělé inteligenci.
● **26. listopadu od 19.30** Rozhovor s historičkou Sabine Schratz OP o římské kurii, cenzuře, antimodernismu a církvi v moderní i postmoderní době.

KOMUNITA CHEMIN NEUF
www.chemin-neuf.cz

● **1.–8. listopadu** Duchovní cvičení v tichu podle sv. Ignáce.
● **4.–6. prosince** Víkendové setkání pro mládež 14–18 let.
● **Každé úterý od 19.45** Modlitební setkání v klášteře v Tuchoměřicích.

DOMOV SV. KARLA BOROMEJSKÉHO
www.domovrepy.cz

● **7. listopadu od 16.30** Koncert pěveckého spolku Babinský (řídí Martin Boukal) a Salvátorského pěveckého sboru (řídí Marie Vojáčková) v kostele Sv. Rodiny.
● **22. listopadu od 16.30** W. A. Mozart – Requiem. Účinkují: Kladenský symfonický orchestr s přáteli a Salvátorský sbor s přáteli, dirigent M. Vošický; J. Svobodová (soprán), M. Vojáčková (alt), K. Procházka (tenor), R. Seidl (bas). Vstupné dobrovolné (kostel).
● **29. listopadu od 16.30** První adventní koncert. Na programu: F. X. Brixi, F. X. Thuri, J. Pavlica, E. Pascha. Účinkují: Vox De Profundis, Temere musicantes; dirigent J. Makarius, klavír P. Duda. Vstupné dobrovolné (kostel).

KOMUNITNÍ CENTRUM ZAHRADA – VLAŠIM
https://komunitnicentrumvlasim.cz, Facebook: Folkrockový klub Vlašim

● **4. listopadu od 19.00** Jiří Dědeček, písničkář a básník (Folkrockový klub).
● **25. listopadu od 19.00** Petr Lutka a manželé Radovi, písničkář a křesťanské duo (Folkrockový klub).

Pokračování na str. 22

VESELÁ ŠKOLA – CÍRKEVNÍ ZŠ A ZUŠ

www.veselaskola.cz

● **19. listopadu od 15.00 do 17.00** Společná dílnička (nejen) adventního tvoření – práce s přírodninami i textilem. Malé občerstvení i přiměřené množství materiálu zajištěno, případné přispění dobrotami či chvojím vítáno (dvorek školy, Soukenická 10).

Varhanní nešpory maltézských rytířů

● **9. listopadu od 17.00** Koncert duchovní hudby. Na programu: Requiem Adama Václava Michny z Otradovic, varhanní díla J. S. Bacha a J. Pachelbela. Vystoupí Ensemble Lazarus pod vedením Marie Vozkové a varhanice Irena Chřibková. Vstup volný (kostel Panny Marie pod řetězem).

OZNÁMENÍ O SUSPENZI

● **P. Richard Róbert Štajniger, O.Praem.,** člen Kanonie premonstrátů v Želivě, je od 16. září suspendován v plném rozsahu podle CIC, kán. 1333, § 1, odst. 1–3.

USTANOVENÍ

● **Julie Adltová** jmenována ředitelkou Farní charity Nové Strašecí (od 1. října).
● **Mgr. Lenka Magdalena Baštová** ustanovena nemocniční kaplankou Nemocnice Rudolfa a Stefanie Benešov, a.s. (od 1. října 2026 do 30. září 2031).
● **Mgr. Robert Bergman** ustanoven administrátorem ŘKF Roztoky u Prahy (od 1. října 2026 do 30. září 2029).
● **P. Mgr. ThLic. Zbigniew Adam Byczkowski OFMConv.** ustanoven rektorem klášterní baziliky sv. Jakuba Staršího v Praze na Starém Městě (od 1. října).
● **Mgr. Ing. Ondřej Hába** ustanoven nemocničním kaplanem Nemocnice na Františku (od 1. října 2026 do 30. září 2031).
● **Michael Heres** ustanoven členem Ekonomické rady Arcidiecéze pražské (od 17. září 2026 do 23. září 2030).
● **Mgr. Veronika Kašná, Dis.** ukončila působení ve funkci nemocniční kaplanky Nemocnice na Františku (k 30. září).
● **Mgr. Vojtěch Láska, LL.M.,** ustanoven členem Ekonomické rady Arcidiecéze pražské (od 17. září 2026 do 23. září 2030).
● **P. Petr Macháček OFMConv.** uvolněn z funkce rektora klášterní baziliky sv. Jakuba Staršího v Praze na Starém Městě (od 1. října).
● **PhDr. ThLic. Jaroslav Mrňa, Ph.D.** uvolněn z funkce administrátora in spiritualibus ŘKF Roztoky u Prahy a současně ustanoven rektorem fakultní kaple Panny Marie – Sedes Sapientiae na KTF UK a farním vikářem ŘKF Praha-Holešovice (od 1. října).
● **P. Dr. Ondřej Salvet** pověřen ke službě vojenského kaplana v ozbrojených silách ČR (od 1. října 2026 do 30. září 2031).
● **JUDr. Václav Stieber** na vlastní žádost odvolán z funkce ředitele Farní charity Nové Strašecí (k 1. říjnu).
● **Prokop Šatava** uvolněn z funkce administrátora in materialibus ŘKF Roztoky u Prahy (od 1. října).
● **Marek Ševčík** ustanoven členem Ekonomické rady Arcidiecéze pražské (od 17. září 2026 do 23. září 2030).
● **P. JCLic. Mgr. Bc. Timotej Maria Pavel Vácha, O.Praem.,** pověřen ke službě vojenského kaplana v ozbrojených silách ČR (od 1. října 2026 do 30. září 2031).
● **ThLic. Edward Walczyk Th.D.** ustanoven sídelním kanovníkem kanonikátu sv. Palmácia karlštejnské kapituly (od 1. října).

ŽIVOTNÍ JUBILEA

● **P. Dominik Maria Eremiáš OSB,** rektor klášterního kostela v Praze (Emauzy), 2. 11. 1961 (65 let)
● **Mons. Karel Herbst SDB,** emeritní pomocný biskup, emeritní kanovník, 6. 11. 1943 (83 let)
● **Jan Dlouhý,** farář v Mníšku pod Brdy, 8. 11. 1950 (76 let)
● **P. Mario Toma FSCB,** 12. 11. 1971 (55 let)
● **Mons. ThLic. Ing. Stanislav Přibyl, Th.D., Ph.D., CSsR,** arcibiskup pražský, místopředseda ČBK, vyučující na KTF UK, 16. 11. 1971 (55 let)
● **doc. JUDr. Stanislav Přibyl, Ph.D., Th.D., JC.D.,** rektor filiálního kostela Nanebevzetí Panny Marie Praha-Nové Město, soudce MCS, kanovník, vyučující na KTF UK, duchovní vůdce Mariiny Legie, 18. 11. 1966 (60 let)
● **Jordán Vilém Matousch,** trvalý jáhen, 20. 11. 1943 (83 let)
● **ThLic. Václav Steiner,** kněz pražské arcidiecéze, 20. 11. 1947 (79 let)
● **P. Mgr. Bartoloměj Pavel Černý OFM,** moderátor ŘKF Praha-Spořilov, kvardián Konventu Panny Marie Sněžné, 23. 11. 1971 (55 let)
● **Ing. Alois Maceška,** trvalý jáhen v Úvalech a vikariátu Jílové, 23. 11. 1937 (89 let)
● **Mgr. Robert Čovan,** trvalý jáhen v Čelákovicích, 27. 11. 1971 (55 let)
● **P. Mgr. Vojtěch Drahomír Dvouletý OFMCap.,** provinciál Řádu menších bratří kapucínů, 27. 11. 1976 (50 let)
● **P. Ing. Mgr. Radek Gottwald SDB,** farář ŘKF Praha-Kobylisy, 27. 11. 1966 (60 let)
● **Mgr. Ing. Martin Opatrný,** vedení duchovní formace pro kandidáty trvalého jáhenství, trvalý jáhen v II. pražském vikariátu, 29. 11. 1946 (80 let)
● **Mgr. Andrzej Żak MIC,** jáhen ŘKF Praha-Hostivař, 30. 11. 1966 (60 let)

VÝROČÍ SVĚCENÍ

● **ThLic. Antoni Kośmidek,** administrátor v Bystřici u Benešova, 3. 11. 1996 (30 let)

KATOLICKÉ BOHOSLUŽBY V TV NOE

● **1. 11. (10.30)** Mše sv. z kostela sv. Václava v Boršicích
● **7.–16. 11.** Přenosy bohoslužeb a dalších setkání papeže Lva XIV. v rámci papežské cesty do Uruguaye, Argentiny a Peru
● **13. 11. (17.30)** Mše sv. z Konference o evangelizaci v Olomouci
● **14. 11. (11.00)** Mše sv. z Konference o evangelizaci v Olomouci
● **15. 11. (10.30)** Mše sv. s žehnáním oltáře z kostela sv. Bartoloměje v Kravařích
● **17. 11. (10.00)** Mše sv. na poděkování za dar svobody z kostela sv. Ignáce v Praze
● **22. 11. (10.30)** Mše sv. s žehnáním varhan z ostravské katedrály
● **25. 11. (20.00)** Benefiční koncert Červená středa z kostela sv. Havla v Praze
● **28. 11. (9.30)** Mše sv. s uzavřením klauzury z kláštera v Drastech
● **29. 11. (10.30)** Mše sv. z kaple Telepace

Případné změny v programu naleznete na www.tvnoe.cz a ve vysílání

Knižní novinky

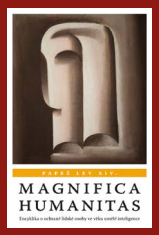
Karmelitánské nakladatelství

365 DNÍ S PAPEŽEM LVEM XIV.
papež Lev XIV.
Váz., 400 str., 499 Kč

Původní český výbor z promluv, meditací a homilií Lva XIV. zprostředkovává papežovy úvahy a duchovní povzbuzení v jejich hloubce a rozmanitosti. Lev XIV. mluví odvážně o míru a válce, o (ne)pokoji v lidském srdci, o fyzickém hladu a žízni po spravedlnosti nebo o tom, jak v době AI potřebujeme autentické vztahy. Nejvíc však rozjímá o pokoře a vytrvalosti v modlitbě a konkrétních skutcích lásky a o Kristu, který na sebe bere, co je naše (včetně hříchu), a dává nám své, totiž nový a věčný život.

MAGNIFICA HUMANITAS
papež Lev XIV.
Brož., 184 str., 249 Kč

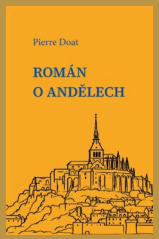
Text Lva XIV. je poctivou odpovědí na vzestup digitálních technologií a moci, která je v nich skryta. Papež ukazuje, že víra, rozum i bohatství podnětů katolického sociálního myšlení můžou přispět ke svobodnému řádu ve společnosti prožívající překotné technologické změny. Věcně a konkrétně se zabývá tím, jak umělá inteligence mění podobu vzdělávání, hospodářství, trh práce, rodinný život, stejně jako média i (dez)informování o realitě, politiku a války v současném světě.

Papež zformuloval hlubokou a srozumitelnou vizi společnosti, v níž mají technologie významné slovo. I když uznává obrovský potenciál AI, varuje před redukcí člověka na číslo v datových souborech, pracovní sílu či objekt kontroly. Jeho naděje v budoucnost je realistická: věří v Boha a jeho působení mezi lidmi, v důstojnost lidské osoby, solidaritu, spravedlnost a společné dobro.

Paulínky

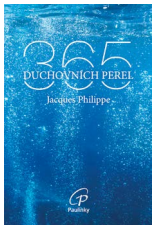
BOŽÍ ZVĚŘINEC
Karel Skočovský
Brož., 176 str., 299 Kč
Humorně laděná sbírka (nejen) fejetonů od známého kněze P. Karla Skočovského z let 2020–2026.

ROMÁN O ANDĚLECH
Pierre Doat
Brož., 152 str., 299 Kč
Alex se nečekaně ocitne v ráji, kde se setká se svým andělem strážným. Jeho vyprávění odhaluje tajemství nebeských bytostí, jejich poslání i tragédii Luciferovy vzpoury.

Příběh se přitom prolíná s Alexovým pozemským hledáním smyslu života, které ho zavede až k hoře svatého Michaela v Normandii.

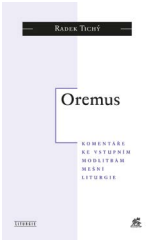
Paulínky

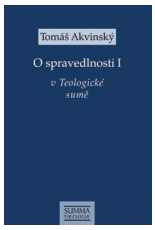

365 DUCHOVNÍCH PEREL
Jacques Philippe
Váz., 184 str., 325 Kč

Krystal OP

OREMUS. KOMENTÁŘE KE VSTUPNÍM MODLITBÁM MEŠNÍ LITURGIE
Radek Tichý
Brož., 188 str., 250 Kč

O SPRAVEDLNOSTI I V TEOLOGICKÉ SUMĚ
Tomáš Akvinský
rož., 288 str.,
360 Kč

SALVE 3/2026
Téma: japonské křesťanství
Brož., 168 str., 199 Kč,
e-kniha 170 Kč

Portál

ODVAHA BÝT
Paul Tillich
Brož., 208 str.,
399 Kč

FAKT MĚ VŠICHNI ODMÍTAJÍ?
Alex Partridge
Brož., 224 str., 429 Kč

SOUROZENECKÉ PASTI
Heinz-Peter Röhr
Brož., 160 str.,
359 Kč

Obrazem z arcidiecéze:

Čtvrtý ročník Arcidiecézní pouti prvokomunikantů se uskutečnil 17. října v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha.
Foto: Dana Saxonbergová, Člověk a víra

Signal festival 2026 rozzářil budovu Arcibiskupského semináře a KTF UK. *Foto: Rado Vnenčák, Člověk a víra*

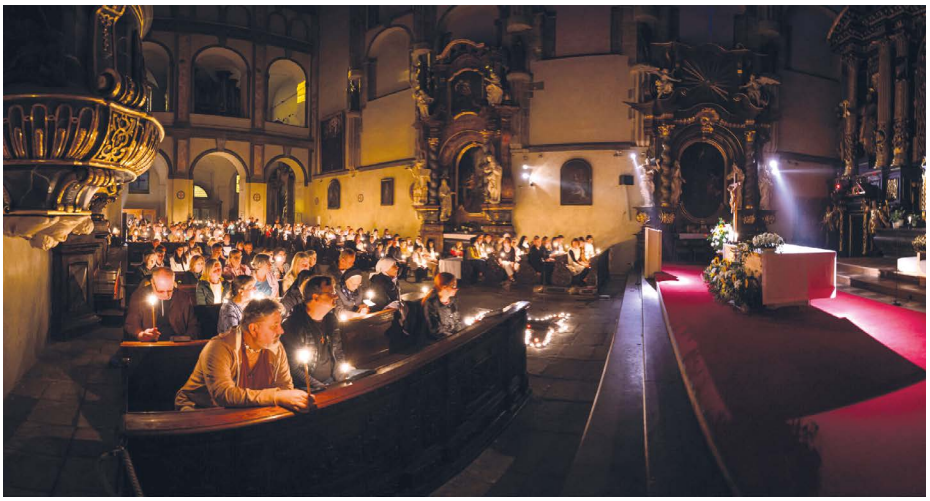
Oslava 900 let od obnovy kaple na Řípu dne 27. září.
Foto: Karel Pech

V klášteře bosých karmelitek v Drastech složila své slavné sliby sestra Marie Alžběta od Boha Otce. Při krásné slavnostní mši svaté v kostele sv. Terezie z Avily tak svůj život zcela odevzdala Bohu. *Foto: Jakub Šerých, Člověk a víra*

Oslavy k připomínce 15. výročí požehnání kaple v Senohrabech se uskutečnily v sobotu 10. října za účasti pražského arcibiskupa Stanislava Přibyla. *Foto: Jarka Novotná*

Každoroční připomínka smrti sv. Františka, tzv. Transitus, kterou františkáni slaví 3. října, v předvečer jeho svátku, měla letos v kostele Panny Marie Sněžné obzvlášť slavnostní ráz. Od smrti sv. Františka totiž uplynulo právě 800 let.
Foto: Jakub Šerých, Člověk a víra

Arcidiecézní charita Praha

ČÍSLO 11 listopad 2026

BULLETIN

Pomáhejte nám pomáhat!

Příloha Zpravodaje pražské arcidiecéze

Být tu pro druhého člověka

Při přípravě tohoto čísla na mě silně zapůsobila jedna věta. Čtyři jednoduchá slova, která pojmenovávají něco, co podvědomě cítím. Pronesla je bývalá pracovnice Charity Roudnice nad Labem, která dnes žije na Slovensku. Když po deseti letech dostala pozvánku na oslavu výročí Charity, stálo v její odpovědi: „Raz Charita, navždy Charita." Dlouho jsem uvažovala, zda tato úderná slova přeložit. Nakonec v článku najdete českou verzi.

Proč se lidé po letech tak rádi vracejí na setkání bývalých zaměstnanců Charity? Nejde přece o třídní sraz ani o rodinnou oslavu. Mnozí už dávno pracují jinde, někteří jsou v důchodu, přesto bez váhání odpovídali: „Určitě přijdu. Rád zavzpomínám."

Charita se pro mnoho lidí stala součástí jejich identity. Může to být tím, že její poslání je tak silné jako samotná bezpodmínečná láska? Rezonuje s něčím, co je hluboko v našem nitru. S touhou být tu pro druhého člověka. Se schopností projevit empatii tváří v tvář lidské křehkosti a utrpení.

Jsem si jistá, že i mnohým z vás přirostlo poslání Charity k srdci. Mám z toho upřímnou radost.

Jarmila Lomozová
zástupkyně ředitele
pro public relations

Arcibiskup Přibyl požehnal novým stacionářům

Slavnostním požehnáním a zasazením pamětní lípy byla završena několik let trvající cesta ke dvěma novým denním stacionářům v Bolině u Vlašimi.

Pražský arcibiskup Stanislav Přibyl požehnal stacionářům Pampeliška a Mateřídouška, které nabídnou zázemí seniorům i dětem a mladým lidem s kombinovaným postižením.

Otevření se zúčastnili hejtmanka Středočeského kraje Petra Pecková, starosta Vlašimi Luděk Jeništa, partneři projektu, zaměstnanci i podporovatelé Charity.

Mateřídouška je určena klientům od 4 do 26 let a nabízí zázemí pro aktivizaci, terapii i rozvoj dovedností. Pampeliška poskytne moderní zázemí seniorům od 65 let, kteří dosud využívali provizorní prostory.

Oba stacionáře jsou součástí sítě sociálních služeb Středočeského kraje, který podporuje jejich provoz. Od ledna 2027 se počítá s posílením personálu v přímé péči, což umožní postupné navyšování kapacity a zpřístupnění služby dalším rodinám z regionu.

Krátce

Muzikoterapeutické pomůcky pro nový denní stacionář sloužící dětem s postižením mohla Charita Vlašim pořídit díky daru od společnosti Tesco. Částku ve výši 45 000 Kč získala za první místo v hlasování zákazníků supermarketu. Děkujeme za podporu! **Trénování paměti pro seniory** nově nabízí Charita Beroun v Domě s pečovatelskou službou v Králově Dvoře. Bezplatná setkání jsou určena pro zájemce od 63 let. Kontakt pro zájemce: aktivizace.senioru@charita-beroun.cz **Logopedická prevence pro děti** je další nový program Charity Beroun. Bezplatně v něm podporuje děti, které mají potíže se čtením, psaním či pravopisem, a zaměřuje se také na přípravu do školy a rozvoj jazykových schopností. Kontakt pro zájemce: marketa.sokolova@charita-beroun.cz **Adventní koncert** sboru Gaudium pořádá Charita Beroun v neděli 29. listopadu od 14 hodin v kostele sv. Jakuba v Berouně. Výtěžek podpoří znovuotevření noclehárny pro ženy. **Kostel sv. Kajetána** na Malé Straně zpřístupňuje Arcidiecézní charita veřejnosti nově každý den od 10 do 17 hodin. Mše svaté se zde konají každý první pátek v měsíci od 10 hodin a každý třetí čtvrtek v měsíci od 17 hodin.

Nejtěžší je sehnat rodině bydlení. Rozhovor s ředitelkou Charity Roudnice nad Labem

Charita Roudnice nad Labem slaví 30. výročí. Za tu dobu vybudovala síť služeb, které pomáhají stovkám rodin v obtížných životních situacích. Práci Charity na Roudnicku přibližuje její ředitelka MARCELA LYSÁČKOVÁ.

„Právě podpora rodin a prevence sociálního vyloučení se staly jádrem naší práce," říká. Za největší současný problém rodin označuje bydlení. Pomoc Charity ale nekončí poskytnutím dočasného zázemí. Sociální pracovníci rodinám pomáhají řešit zaměstnání, hospodaření domácnosti i výchovu dětí.

Pomoc přináší konkrétní výsledky

Jeden z příběhů se šťastným koncem zažila paní Magda, která do azylového domu přišla po zkušenosti s domácím násilím. Postupně si našla práci v úklidové firmě a vlastní nájemní bydlení. *„Dnes pracuje, stará se o děti a naši podporu využívá už jen minimálně. To jsou chvíle, které nám dávají sílu a chuť do další práce,"* říká Marcela Lysáčková.

Součástí oslav 30. výročí bude setkání současných a bývalých zaměstnanců. Reakce na pozvání byly velmi srdečné. Jedna z bývalých pracovnic, která se před lety odstěhovala na Slovensko, odpověděla bez váhání, že přijede, a dodala: *„Jednou v Charitě, navždy v Charitě."*

„Při čtení té zprávy jsem měla slzy v očích. Znovu jsem si uvědomila, že Charita není jen organizace a poskytované služby. Jsou to především vztahy mezi lidmi, které přetrvávají i dlouho poté, co se jejich profesní cesty rozejdou," uzavírá Marcela Lysáčková.

Přečtěte si rozhovor ve Zpravodaji na straně 17.

Noc venku v Berouně už podvanácté

Zveme vás na akci Noc venku, která se uskuteční ve čtvrtek 19. listopadu v berounském Klubu Kotelna. O letošním, již 12. ročníku, jsme hovořili s vedoucí sociálních služeb Charity Beroun SOŇOU KŘIKAVOVOU.

Proč tuto akci pořádáte?

Jsme v Berouně jedinou organizací, která poskytuje sociální služby a pomoc lidem bez domova, a chceme na problematiku bezdomovectví upozornit veřejnost.

Jaké ohlasy akce v minulých letech přinesla?

Silným momentem loňského ročníku byl celorepublikový telemost. Poprvé jsme se online propojili se všemi místy, která se do Noci venku zapojila. Každý dostal prostor pozdravit ostatní a najednou bylo vidět, kolik lidí po celé zemi se tématu věnuje. I letos telemost zopakujeme.

Na co dalšího se mohou návštěvníci letos těšit?

Každý rok otevíráme konkrétní téma. V minulosti jsme se věnovali například seniorům na ulici nebo návratu lidí z výkonu trestu. Letos se zaměříme na zdravotní péči. O zkušenosti z praxe se podělí zdravotní sestra Karolína Wichová z Arcidiecézní charity Praha, která pracuje ve zdravotní ošetřovně pro lidi bez domova. Jste srdečně zváni. Vstupným je dar oblečení nebo trvanlivých potravin pro lidi v nouzi. Akci zpestří vystoupení harmonikářky a tradiční guláš.

V Čakovicích rozšířili cvičení pro seniory. Za imobilními dochází lektorka domů

Dvakrát týdně se v čakovickém farním sále scházejí senioři na zdravotním cvičení. Farní charita Praha Čakovice tak pomáhá seniorům udržet si pohyblivost, soběstačnost i kontakt s okolím.

„Jsem moc ráda, že tady to cvičení začalo. Opravdu cítím, že si protáhneme celé tělo," říká paní Libuše Žofáková. Cvičení probíhá převážně vsedě na židli a je přizpůsobené možnostem starších lidí.

Lekce vede certifikovaná lektorka aktivizace seniorů Dana Fraňková. Zájem o cvičení je přitom tak velký, že ho Charita letos rozšířila na dva termíny týdně.

Společné setkávání je pro seniory stejně důležité jako samotný pohyb. Po cvičení následuje posezení u kávy a čaje. *„Kromě cvičení je to pro mě důležité i psychicky, protože se vzájemně rozveselíme,"* říká paní Žofáková.

Když senior nemůže přijít

Pro seniory se zhoršenou pohyblivostí nabízí Farní charita Praha Čakovice individuální zdravotní cvičení v domácím prostředí. Program zaměřený na udržení kondice, udržení svalové síly a prevenci pádů je díky spolupráci s městskou částí poskytován zdarma.

CHARI TALK

Podcast ChariTALK vstupuje do 5. ročníku

Novou řadu podcastu otevírá rozhovor s Kateřinou Žbirkovou o životě s Mekym Žbirkou i o proměnách světa hudby.

Více než sto hostů, desetitisíce posluchačů a témata, o kterých se často nemluví. Podcast ChariTALK, který Charita spustila v roce 2022 na Den Charity, zahajuje svůj 5. ročník.

Posluchačům přináší příběhy lidí z Charity i mimo ni, otevírá otázky dobrovolnictví, domácí péče, dluhů, násilí či umírání a ukazuje, že pomoc druhým má mnoho podob. Před mikrofon usedly i známé osobnosti, jako Ivan Trojan, Dana Drábová, Jiří Strach nebo Marek Orko Vácha.

Jedním z průvodců podcastu je moderátor René Kekely. Na které hosty vzpomíná nejraději? *„Určitě na Lucii Bílou, která nám sérii podcastů ChariTALK zahajovala. Pak na skvělého a nadčasového faráře Zbigniewa Czendlika a také na paní Zuzanu Vyhlídalovou, maminku autistického chlapce, která se s životem pere velmi statečně a dokonce o své zkušenosti napsala knihu."*

Podcast je dostupný na YouTube, Spotify a dalších streamovacích platformách, o víkendech zaznívá také ve vysílání Radia Proglas.

Poradna Magdala připravuje vzdělávání soudců

Od ledna 2026 budou soudci a soudkyně nově vytvářet vlastní tříleté vzdělávací plány. Podle Poradny Magdala by v nich neměla chybět témata násilí v blízkých vztazích, traumatu nebo potřeb dětí.

Odborníci z Poradny Magdala proto připravují seminář pro soudce zaměřený na asistované kontakty, předávání dětí a podporovanou komunikaci.

„Chceme sdílet zkušenosti z praxe a přispět k lepšímu porozumění situacím, se kterými se rodiny i soudy setkávají," říká Tereza Heyduková z Poradny Magdala. Pokud se domácí násilí zamění za běžný rodičovský konflikt, může nevhodně zvolený postup nařízený soudem rodině situaci ještě zkomplikovat.

Děti v Ugandě dostaly nové školní pomůcky

Podpora českých dárců pomáhá hradit nejen školné a školní stravování, ale také sešity, učebnice, školní uniformy a další potřeby pro výuku.

Pro mnoho rodin žijících v chudobě jsou tyto výdaje nad jejich možnosti. Děti, které nemají zaplacené školné a chybí jim pomůcky, jsou ze školy posílány domů. Studium pak mnohé z nich kvůli častým absencím přeruší a vůbec nedokončí. Středoškolačka Sofia bývala v podobné situaci, než se zapojila do programu Adopce na dálku®. *„Moje rodina nemusí mít starosti s nákupem knih, uniforem a dalších školních potřeb,"* říká Sofia. *„Jsem velmi vděčná svému dárci v České republice, panu Bohdanovi, jehož podpora mi umožňuje zůstat ve škole."*

Bez operace by těžce zraněný farmář nepřežil

Když třicetiletého farmáře Henryho přivezli do České nemocnice sv. Karla Lwangy v ugandském Buikwe, bojoval o život.

Po nočním útoku měl vážná bodná a řezná zranění a ztratil velké množství krve. Lékaři ho okamžitě operovali a podařilo se jim zastavit krvácení. Hluboká rána na krku přitom jen těsně minula krční tepnu.

„Byl jsem obviněn z krádeže, kterou jsem nespáchal. Začali mě bít a bodali mě nožem," vzpomíná Henry. Díky rychlému zásahu zdravotníků se jeho život podařilo zachránit.

Ještě před dvaceti lety přitom lidé v regionu podobnou šanci neměli. Nejbližší dobře vybavené zdravotnické zařízení bylo vzdálené několik hodin cesty. Česká nemocnice dnes poskytuje akutní i běžnou péči desítkám tisíc pacientů z širokého okolí. Její provoz a vybavení pomáhají financovat dárci z České republiky.

Vzkaz do Indie: Steevane, máme z tebe radost

Když byl Steevan z indické Karnátaky malý školák, jeho rodiče si jen stěží mohli dovolit platit další vzdělání. Díky programu Adopce na dálku® mohl studovat dál a dosáhl až na magisterský titul z farmacie.

Steevanův příběh po 15 let sledovala jeho dárkyně, paní Jana s rodinou. *„Bylo pro mě neuvěřitelné, že tak málo peněz může dát někomu vzdělání a lepší život. Myslím, že těch pár tisíc korun nám nikdy nechybělo,"* říká.

Rodina se radovala z každého Steevanova úspěchu. *„Na začátku to byl malý klouček, teď je z něj dospělý muž, který svůj sen dotáhl do konce. Jsme z toho nesmírně dojatí,"* dodává Jana. A její přání? *„Chtěla bych ho poplácat po rameni a říct mu: Steevane, máme z tebe radost. Pamatuj, že jsi pořád náš."*

Bulletin vydává: Arcidiecézní charita Praha (www.praha.charita.cz) jako přílohu Zpravodaje pražské arcidiecéze
Redakce: Jarmila Lomozová, bulletin@praha.charita.cz | Předešlá vydání najdete na stránce www.praha.charita.cz/bulletin, kde se můžete přihlásit k odběru Bulletinu e-mailem | Předplatné tištěného Zpravodaje pražské arcidiecéze v ceně 20 Kč si můžete objednat na adrese: zpravodaj@apha.cz